

КРИСТИНА ЛОРЕН

КРАСИВА СЕКСБОМБА

Част 2 от „Красив негодник“

Превод от английски: Гергана Дечева, 2015

chitanka.info

ЕДНО БЕНЕТ РАЙЪН

— Ако някога искаш яко ергенско парти, остави тази работа на Макс Стела.

Погледнах към брат ми Хенри, който на практика изпя последното изречение. Седеше разплут в големия си плюшен фотьойл с чаша гимлет с водка в ръка. Преди малко се беше върнал от частна сесия в мистериозна задна стаичка и седеше срещу мен ухилен до ушите. Не помня да съм го виждал така засмян никога през целия му живот. Говореше, но не гледаше към мен, защото задълбочено изучаваше трите бавно събличащи се под пулсиращия ритъм на музиката стриптийзъорки на сцената.

— Имам намерение да правя само едно ергенско парти в живота си — измърморих и отпих от питието си.

— Ти обаче — обади се Уил Самър, най-добрият приятел на Макс и негов бизнес партньор, — може да се наложи да правиш второ, ако жена ти разбере с какво се занимаваш понастоящем, и какви са тези професионални услуги, които с радост приемаш някъде из задните стаички. По вида на това място, може да се заключи, че не предлагат само обикновен еротичен танц в скута на клиента.

Хенри махна с ръка и каза:

— Наистина беше само танц. — После ме погледна и ми се усмихна. — Много, много добър танц.

— С щастлив край? — попитах с известна доза любопитство и голяма доза отвращение.

Хенри поклати глава и се засмя. Изобщо не си даде труда да ми отговори, само отпи от питието си. Познавах брат си достатъчно добре и знаех, че никога няма да изневери на жена си Мина, но пък за него максимата „това, което не знае не може да я нарани“ важеше в пълна сила, докато за мен — не.

Макс беше избрал именно този секс клуб за начало на няколкодневния запой и разврат. Макар че с Клоуи щяхме да се женим

през юни, единственият уикенд, когато Макс, Уил Хенри и аз можехме да се съберем заедно за ергенско парти, беше вторият уикенд на февруари. Очаквахме, че ще се наложи яко да подкупваме жените за един уикенд без тях, точно на Свети Валентин и то във Вегас, но те както винаги ни изненадаха — съгласиха се, без да им мигне окото и веднага си направиха резервации за Катскилс за същия уикенд.

Със сигурност, ако бяхме тръгнали да търсим в интернет подходящ клуб, този нямаше да излезе в нито една търсачка. И за да съм честен, „Черното сърце“ отвън не приличаше на нищо. Клубът беше забутан в някаква бизнес сграда на една пресечка встрани от булевард „Лас Вегас“, но вътре... Първо трябваше да минем през три врати, на всяка от които имаше охранители, всеки с размерите на апартамента ми, и много навътре и надолу в сърцето на сградата клубът беше за хора с пари. Много пари. И най-важното — всичко в него набиваше в съзнанието ти една-единствена дума — секс.

Централната част на клуба представляваше огромно помещение с три малки платформи, на всяка от които имаше по една танцорка в сребристо... облекло? Имаше четири големи бара от мрамор, по един за всяка стена на помещението и всеки бар предлагаше определен вид алкохол. С Хенри се бяхме залепили за бара с водката, Макс и Уил — за тоя, от който носеха скоч. Другите два бара предлагаха коктейли и вина.

Мебелите бяха от плюш и тъмна кожа. Беше невероятно меко и удобно и всеки стол беше достатъчно голям да побере двама, в случай че някой клиент пожелае да му танцуват на коленете. Сервитьорките бяха по лъскави бикини или по... нищо, в смисъл абсолютно нищо. Някои разнасяха питиета напълно голи, а нашата хостеса Гия за вечерта в началото се появи по червена дантелена блуза, къси гащи, красиви бижута на врата, ушите и в косата, но всеки път когато идваше да провери как сме и дали имаме нужда от нещо, махаше по нещо от тоалета си. Не бях кой знае колко запознат с практиката в такива заведения, но дори за мен беше ясно, че това не беше обикновен стрийп бар. Това беше дяволски впечатляващо заведение.

— Въпросът е кога бъдещият младоженец ще се реши да му потанцуват на коляно — обади се Хенри.

Всички около мен започнаха да подвикват окуражително, но аз вече клатех глава.

— Мисля да пропусна офертата. Не си падам.

— Как е възможно да не оцениш предимствата на такова нещо? Непозната жена да ти танцува в скута? Няма такова преживяване! — каза Хенри с ококорени от изненада и недоверие очи. С брат ми никога не бяхме ходили по такива места по време на съвместните си командировки. Мисля, че бях почти толкова изненадан да открия неговата страст към подобни места, колкото той беше изненадан да разбере за моето като цяло... не бих казал точно отвращение, но безразличие към такива изпълнения. — Ти сигурен ли си, че си топлокръвно животно?

Кимнах.

— Напълно. Мисля, че именно затова не искам.

— Глупости — каза Макс и остави чашата си на масата и помахна на някого в далечния тъмен ъгъл. — Това е първата нощ от ергенския ни уикенд и едно дупе в скута е задължително.

— Може и да се изненадате, но в случая подкрепям Бенет — каза Уил. — Не искам някаква непозната да ми се кълчи на стола. Къде трябва да си сложа ръцете? Къде да гледам? Не е като да си с гадже, нали? Не е ли някак... безлично.

Докато Хенри обясняваше, че Уил най-вероятно не е преживявал такова нещо, Макс стана да говори с някакъв мъж, който очевидно бе направен от въздух. Стояха до масата и имах възможност да го огледам добре. Беше по-нисък от Макс, като повечето мъже, но този беше наистина нисък. Косата му беше започнала да посивява около слепоочията. Имаше лице на човек, който е видял много, и е правил повече отколкото е видял. Костюмът му беше тъмен, безупречно ушит. Устните му бяха свити в тънка черта. Предположих, че това е небезизвестният Джони Френч, чието име Макс бе споменал в самолета за Вегас.

Предположих, че Макс се опитва да ми уреди някой еротичен танц, но забелязах, че Джони каза нещо много тихо и Макс се обърна и се загледа в стената. Лицето му беше напрегнато. Можех да преброя на пръстите на едната си ръка случаите, когато бях виждал Макс в състояние, различно от това на пълно спокойствие и самоконтрол. И това беше един от онези случаи, когато Макс наистина изглеждаше обезпокоен. Наведох се напред да разбера какво става и се опитах да подслушам. Хенри и Уил изобщо не забелязваха нищо, защото гледаха

вече напълно голата танцьорка на дансинга. Най-сетне раменете на Макс се отпуснаха, сякаш бе взел решение или стигнал до някакво важно заключение, усмихна се на Джони и каза тихо:

— Благодаря.

Джони го потупа по рамото, обърна се и излезе. Макс седна и взе чашата с напитката си. Вдигнах брадичка и посочих с глава тъмното перде, зад което бе изчезнал Джони.

— За какво става дума?

— Става дума за това, че ти приготвят стая — каза Макс.

— За мен? — Притиснах ръце към гърдите си и поклатих глава.

— Пак ти казвам, Макс, мисля да пропусна.

— Няма начин да откажеш.

— Ти май не се шегуваш.

— Нямах представа колко съм сериозен. Каза да тръгнеш по коридора и да търсиш Нептун — обясни Макс и посочи вратата, през която трябваше да изляза. Не беше тази, зад която изчезна Джони.

Изпъшках и се облегнах в грамадния стол. Макар че този клуб със сигурност беше най-добрият в града... или в страната, или където и да е, и това го казвам съвсем сериозно, и макар че беше едно от нещата в списъка за тази вечер, идеята някоя да ми се клати върху пениса ми се стори точно толкова противна, колкото да ям развалено суши и после да се натровя.

— Просто се поразходи по коридора като истински пич и иди да ти потъркат оная работа. Какво толкова, че някое момиче ще ти потанцува малко? — Макс ме гледаше с присвити очи. — Ебаваш ли се, или какво? Какво си се размрънкал като девица. Това ти е шибаното ергенско парти! Уикенд. Бъди мъж. Какъвто беше. Какво ти става?

Погледнах го и се запитах защо самият той си седеше на стола и не помръдваше, а в същото време насърчаваше мен и искаше аз да стана от моя.

— Джони даде ли ти стая? Ти няма ли да се възползваш от услугата?

Той се засмя, обърна питието си и каза:

— Това е само танц, Бен. Няма да ходиш при шибания си зъболекар.

— Гъз.

Надигнах гимлета, загледах се в гъстата бистра течност. Знаех, че ще има пиене и жени, и вероятно някои неща на границата на легалното, но истината е, че и Клоуи го знаеше. Тя ми каза да се забавлявам. И в очите ѝ не видях и следа от тревога или недоверие. Нямахме защо да не ми вярва.

Вдигнах чашата до устните си, обърнах я, пуснах една цветуща псувня и тръгнах по коридора. Добре че не започнаха да подсвиркват и дюдюкат, каквито си бяха простаци, но усещах погледите им, забити в гърба ми, докато минавах покрай главната сцена към коридора, който Макс ми показва.

Зад вратата килимът се смени от черно в наситено синьо и изведнъж стана много по-тъмно в сравнение с основното помещение. Стените бяха в същото пурпурно, граничещо с черно. Осветлението беше оскъдно — само от малките кристални лампи по стените. От едната страна на коридора имаше стаи с табелки, на които бяха написани имената на планетите: Меркурий, Венера, Земя... Когато стигнах до вратата с табелка Нептун, започнах да се колебая. Дали жената щеше вече да е там? Дали щеше да има стол? Или по-лошо — легло?

Вратата беше оранжева и тежка. Като врата на затвор или подземие в някой зловещ замък. В който те насилват да правиш секс? Да му го начукам на Макс. Потръпнах и врътнах топката на вратата. Въздъгнах с облекчение, когато видях, че няма никакви метални кръстове и белезници. И жената я нямаше. Само голямо кресло с малка сребриста кутийка върху него. Кутията беше завързана с червена копринена панделка и бележка, на която четливо и красиво беше написано името ми: Бенет Райън.

Страхотно, сега някаква курва от Вегас ми знае и името!

В кутията имаше черна сатенена превръзка за очи и сребриста карта, на която в черно пишеше: „Сложи я“.

Да си връзвам очите заради някакъв танц? Какъв смисъл имаше? Това, че не исках никоя тази вечер, не означаваше, че не съм го правил преди. Освен това нещата доста се промениха през последните години — сега от теб се очакваше да гледаш, но не биваше да пипаш. И какво, по дяволите, трябваше да правя със завързани очи, като влезе тази жена. Със сигурност нямаше да я докосна.

Оставих превръзката на стола и реших да не я слагам. Загледах се в стената. Минаха минути, дълги минути и сега бях повече от сигурен, че няма да си завържа очите в тая стая. Буквално чувах как раздразнението ми се покачва и бълбука. Чувах го като рев на бурен океан, като разпалващ се огън. Затворих очи, поех дълбоко въздух. Три пъти. И се заоглеждах из стаята. Стените бяха боядисани в меко сиво, а столът — пепелявосин. Приличаше на съблекалня в някой забутан магазин за дрехи, където мъжете получават много повече от един танц. Прокарах ръка по гладката кожа на стола и чак тогава забелязах втора бележка, която явно е била сложена в превръзката, но беше изпаднала на дъното на кутията. Със същия почерк беше написано:

„Сложи шибаната превръзка, Бен, не се дръж като страхлива пичка“.

Изръмжах, взех черната копринена превръзка, поколебах се за секунда и я плъзнах пред очите си. Вече планирах кога и как да си го върна на Макс. Познаваше ме от толкова много време, бях живял с него повече отколкото със семейството си! Много добре знаеше колко държах да упражнявам контрол над всяка ситуация и колко е важно да знам какво ще се случи във всяка следваща секунда. Какъв задник! Да ме накара да дойда в тази стая при някаква непозната жена, а сега и да си връзвам очите!

Облегнах се на стената и зачаках в самотно раздразнение. Ушите ми долавяха звуци, на които преди не бях обърнал никакво внимание: пулсирането на музиката някъде далеч в залата, отварянето и затварянето на врати. И тогава чух как дръжката се завърта. Дървото на вратата одраска килима.

Сърцето ми щеше да изскочи.

Веднага щом усетих аромата на непознат парфюм, тотално се обърках. Чувствах се дяволски неловко.

Сетивата ми попиваха миризмата на непознатата жена и започнах да се дразня още повече, защото не знаех какво става, не можех да видя какво прави. Мисля, че тя отиде до стената, после нещо щракна и тиха ритмична музика изпълни стаята. Нечии топли меки длани ме хванаха за китките и сложиха ръцете ми от двете страни на тялото ми.

Без докосване? Няма никакъв проблем.

Седнах сковано и тя се плъзна по бедрата ми. Дъхът ѝ миришеше на канела. Бедрата ѝ се отъркаха в моите, ръцете ѝ бяха опрени в гърдите ми. А, това щяло да бъде, значи. Тя щеше да се кълчи, а аз щях да си седя със затворени очи. И после щях да си тръгна? Олекна ми.

Жената се движеше по мен, краката ѝ се усукваха около моите, мускулите ѝ се стягаха, ръцете ѝ ме галеха по гърдите. Тази превръзка беше абсурд, защото така или иначе чувствах почти цялото ѝ тяло, но не бях от онези мъже, които биха се насладили на такова нещо. Ако можех да виждам, може би нямаше да се държа като пън, но Макс е знаел, че това е единственият начин да понеса подобно преживяване, така че може би нямаше да му ритам задника толкова много. Само лекичко.

Момичето се въргеляше отгоре ми, топлият ѝ дъх пареше врата ми и макар че не беше неприятно, скоро започна да става доста неловко. Обзе ме страх, че може да се наложи да я погледна в очите, когато свърши с танца си, можеше да се наложи дори да ѝ се усмихна за усилията, или да се правя, че съм тук по собствено желание, но после се сетих, че този танц не означаваше нищо нито за мен, нито за нея. Тя си вземаше парите и толкова, а благодарение на превръзката върху очите ми дори не се налагаше да се преструвам, че ми харесва.

Улових се, че слушам песента и с нетърпение чакам да свърши. Не беше позната песен, но формулата беше ясна и когато усетих, че е към края си, въздъхнах с облекчение. Горката жена забави движенията си, ръцете ѝ останаха на раменете ми. Когато песента свърши, единственият звук в стаята беше учестено дишане на момичето.

Ще си ходи ли? Дали да кажа нещо?

Но тогава ужасът се сви на огромна топка в стомаха ми, защото разбрах, че няма намерение да си ходи и че шоуто едва сега започва.

— Здравейте, господин Райън. — Усетих горещия ѝ дъх в ухото си, тялото ми се вцепени в мига, в който чух гласа ѝ. Какво за бога? Ръцете ми се свиха в юмруци. — Толкова е възбуждащо! Скъсах си задника да танцувам, а нямате и минимална ерекция. — Наведе си и облиза врата ми и се размърда върху пениса ми. — Аха, сега вече имате!

Клоуи Милс?!

Мозъкът ми щеше да се пръсне от емоции — облекчение и гняв, шок и смут. Но успях да направя това, което винаги съм прилагал в

почти всичките си бизнес контакти: *умело прикривай реакцията си, докато успееш да я трансформираш в реакцията, която желаеш да покажеш.* Ето ти я Клоуи. Във Вегас. Не е на ски в Катскилс. Идва да ме намери как със завързани очи чакам някаква танцьорка да направи точно това, което направи тя: да ми танцува на бедрата и да се търка в пениса ми. Но беше права: нито за секунда не почувствах каквато и да е възбуда. Искях да махна превръзката и да ѝ се развикам, но се поколебах — не знаех каква ѝ е играта. Преброих до десет и попитах:

— Това тест ли беше?

— Не — каза и целуна мекото на ухото ми.

Нямах никакво намерение да ѝ обяснявам защо съм в тази стая. Не бях направил нищо лошо, но въпреки всичко, усещах надигащата се в мен война на чувства — възбуда, че беше решила да направи това за мен, и гняв, че ме измами.

— Милс, този път яко загази.

Тя притисна пръст до устните ми и после го покри с устата си за бърза целувка.

— Просто се радвам, че се оказах права. Макс ми дължи петдесет долара. Казах му, че няма да ти хареса да ти танцува непозната жена, защото си напълно безкомпромисен към изневярата. — Кимнах и преглътнах. — Използвах всичките си тактики... и нищо. Дори не помръдна. Наистина се надявам да не си подозирал, че съм аз, защото честно казано съм леко обидена.

Поклатих глава и казах:

— Не, не подозирах. Парфюмът е... гаден. И ти мразиш дъвка с дъх на канела. И не мога да те видя и да те почувствам.

— Сега вече можеш — каза и сложи ръцете ми върху голите си бедра. Прокарах длани по таза ѝ и усетих някакви остри камъчета по бельото ѝ. Какво, за бога, е облякла? Умирах от желание да сваля превръзката, но тя не бе казала, че ми е позволено, и предположих, че трябва да чакам и за това.

Прокарах ръце по бедрата ѝ, по глезените, и изведнъж единственото, което исках, бе да ме изучат. В задната стаичка на съмнително легалното заведение. Облекчението, че беше Клоуи, а не някоя непозната изведнъж впръска адреналин във вените ми.

— Имате разрешението ми да ме чукате в тази стая, Милс.

Тя се наведе напред, засмука кожата по линията на челюстта ми и каза:

— Хм... може би. Искаш ли да ти дам още една възможност да оцениш танца ми?

Кимнах и тя махна превръзката от очите ми. И видях... облеклото ѝ? Много малък сутиен с тънки сатенени презрамки, направен само от блестящи камъчета върху напълно прозрачна коприна. Бикините ѝ бяха украсени със същите камъчета. Дори бяха по-интересни. Отстрани бяха вързани с тънки сатенени панделки... може би не биваше да ги унищожавам. Тя прокара пръст между гърдите си и прошепна:

— Харесваш ли новото ми бельо?

Гледах малките камъчета, които украсяваха кожата ѝ. Просветваха в съвършено зелено, толкова бистро и чисто като диамант. Изглеждаха като произведение на изкуството.

— Стават — казах тихо и я целунах между гърдите. — За превръзка на рана на пръст.

— Искаш ли да ме докоснеш?

Кимнах и погледнах лицето ѝ. Усещах как очите ми потъмняват, докато нейните се пълнеха с глад и несигурност. После се усмихна и облиза устните си.

— Това не беше тест... когато решихме да те пратим тук. Но... — Сведе поглед към устата ми. — Но, истината е, че ти дойде в тази стая с очакването някоя непозната жена да танцува върху теб. Сложи си превръзката на очите и всяка друга жена би могла да влезе и да докосне това, което е мое. — Наклони глава настрани и започна да ме изучава. — Мисля, че заслужавам награда.

И още как!

— Съгласен съм.

— И важат правилата на клуба — посочи с глава малка табела на стената, на която в най-общи линии пишеше, че мъжете нямат право да докосват и да малтретират танцьорките, ако не искат да завършат живота си на дъното на някое езеро. — Нямах право да ме докосваш свободно.

Не бях сигурен какво има предвид с това „свободно“, при положение че бях под нея и не можех да мърдам кой знае колко. Затова просто сложих ръце на бедрата ѝ и зачаках инструкции. Бях навит като

пружина и очаквах да започне това, което бе намислила да прави. Трябваше само да каже магическата дума и бельото ѝ щеше да е на пода. Без да го късам. Само една дума и щях да го запрата в най-отдалечения ъгъл на стаята, а панталоните ми щяха вече да са увити около глезените ми.

Тя стана, отиде до стената и пусна същата песен. Бях щастливо копеле. Имах най-сексапилното момиче в целия свят. Гледах я как върви към мен и неволно облизах устни. После се качи в скута ми и обкрачи бедрата ми.

— Събуй бикините ми.

Дръпнах деликатните панделки от двете страни и бавно ги издърпах изпод нея и ги метнах в ъгъла, който си бях набеleyзал.

— Сега сложи ръката на бедрото си с дланта нагоре и вдигни толкова пръста, с колкото искаш да ме чукаш — прошепна.

— Моля?

Тя се засмя, захапа устната си и повтори много бавно:

— Сега, сложи ръка на бедрото си с дланта нагоре и вдигни толкова пръста, с колкото искаш да ме чукаш.

Това сериозно ли беше? Каква игра беше намислила. Без да откъсвам очи от нея, плъзнах ръка по бедрото си, обърнах я с дланта нагоре и ѝ показах среден.

— Ето ти.

Тя го погледна и се засмя.

— Да, разбирам намека, но сложи поне още един. Имам нужда от нещо близко до твоя размер.

— И ще чукаш само пръстите ми? Пенисът ми е в пълна готовност. Не можеш да отречеш, че е най-добрата опция за всички договарящи се страни.

— Това, което ще получиш, е само един танц в скута. От момиче в стрийп бар във Вегас — каза с високо повдигната вежда. — Допреди пет минути пенисът ти дори не се интересуваше какво става в тази стая.

Въздъгнах и изпружих три пръста.

— Много щедро — прошепна, повдигна бедра и плъзна трите пръста в себе си. — Ако продължаваш в този дух, ще бъдеш съпруг от стомана.

— Кло... — простенах и отворих очи да я гледам как бавно се плъзга по пръстите ми. Вече беше мокра. Гледах я. Гола, само по малкия сутиен, гладките ѝ бедра върху черните ми панталони. Уви ръце около врата ми и започна да се движи над мен. Повдигаше тялото си и въртеше таза си, а когато се спускаше до долу, потъркваше клитора си в дланта ми. И пак, и пак, и пак. Започнах да движа таза си под нея, исках да я усетя. Усещах аромата на тялото ѝ, съзнанието ми поглъщаше нежните ѝ звуци. Кожата между гърдите ѝ блестеше от ситни капчици пот. Не, нямаше начин да ѝ призная колко ми харесва да я гледам как използва тялото ми за свое собствено удовлетворение.

Можех да свърша в панталоните само докато я гледах... и ако само се приближеше малко напред и потъркаше бедрото си по възбуждения ми до болка пенис.

— Ще изляза от тук с ерекция и ще мириша на пичка.

Тя завъртя таза си и прошепна:

— Не ми пука.

Забелязах как зърната ѝ веднага се втвърдиха само от думите ми и как се притиснаха в материята на сутиена. Знаеше колко съм готов и разбира се, изобщо ѝ пукаше. Не особено.

Завъртях пръстите си в нея и сложих другата си ръка на дупето ѝ да я насочвам. Тя простена. Притиснах палеца си към клитора ѝ. Всеки миг щях да гръмна само докато я гледам. Тялото ѝ се усукваше и гънеше около пръстите ми, стягаше се в очакване. Дори и в непозната стая, извън която се случваха кой знае какви неща, можех да я накарам да свърши за минутки. Тази жена беше изтъкана от противоречия — беше щедра и ми даваше себе си и в същото време умееше да ме дразни и да ми взема това, което ми се полага. Беше честна и лукава, открита и мистериозна.

— Покрай теб се превръщам в истинска развалина, Кло.

— Можеш ли да разбереш, когато съм към края? — Очите ми не се откъсваха от нейните.

Плъзнах пръсти в нея, а пръстите на другата ми ръка галеха очертанията на ребрата ѝ.

— Да — прошепнах.

— И все още се възбуждаш? От това, че знаеш колко бързо можеш да ме докараш до края?

Кимнах и ръката ми се плъзна нагоре към рамото и врата ѝ. Пръстите ми се въртяха в нея. Нямах търпение да усетя как пулсира върху мен, когато започне оргазмът ѝ.

— Искам да знам, че никой не може да те накара да се почувстваш така, че за никой друг не можеш да бъдеш толкова мокра.

Очите ѝ с цвят на кафява захар натежаха и потъмняха от желание.

— Мисля, че те дразня така, защото искам да знам, че се нуждаеш от мен във всяка секунда. Ти си единственият, на когото бих позволила да ме притежава по този начин.

Думата „притежавам“ подпали гърдите ми. Подивях, не можех да се сдържам повече. Устните ѝ бяха толкова близо до моите, усещах дъха на канела, непознатия парфюм... Осъзнах колко далеч бе отишла, за да ме изиграе и това ми подейства като туба с бензин върху огън. Разпадах се. Стрелнах се напред. Целувката ми беше рязка, исках да я накажа за това, което ми причиняваше и в същото време да я погълна, да се наситя на вкуса ѝ, да попия усещането за тялото ѝ, но тя се отдръпна назад.

— Искаш ли да ме чуеш?

— Искам целият клуб да те чуе.

Ръката ѝ потъна в косата на врата ми и бедрата ѝ потрепериха. Плъзна се до долу, притисна пръстите ми дълбоко в себе си и започна да се движи неконтролируемо върху дланта ми.

— Господи!

Захапа устната си, изви тяло назад, а аз се наведох напред към шията ѝ. Целувах я, смучех, хапех, притежавах... притежавах пулса ѝ. Усещах как сърцето ѝ бие като чук, пулсът ѝ се усещаше чак в устните ѝ. Попивах всеки един неин стон, напрежението в цялото ѝ тяло, и накрая оргазма ѝ, който дойде със силен, дрезгав вик. Тя извика името ми няколко пъти. Вибрациите и звуците ѝ кънтяха върху езика ми, пристиснат към шията ѝ.

После отпусна тялото си върху мен и вдигна ръце към врата ми. Палците ѝ се притиснаха нежно върху онези вени, където можеше да усети пулса ми, засмука долната ми устна, издърпа я в устата си бързо, като гладно животно. Простенах изненадан от самия себе си... Не знам дали говори добре за мен, но за секунда си помислих, че ще свърша в панталона си. Само от едно ухапване.

— Това... това беше невероятно — каза задъхано.

Тя се надигна и се олюля на разтрепераните си крака. Наведох се да целуна влажната кожа между гърдите ѝ, а тя сложи ръка върху пениса ми. През панталоните.

— Толкова си красива, когато свършваш, Кло... Усещаш ли колко съм готов? И твърд?

Тя стисна и бавно плъзна ръка по дължината на пениса ми. Очите ми се затвориха и започнах да стена и да я моля.

— Искам те на колене. Сега.

Но за мой огромен ужас, тя махна ръката си, стана и отиде да си вземе бикините от ъгъла.

— Какво правиш? — едва попитах с пресипнал глас.

Тя завърза панделките от двете страни на бикините си и свали някаква роба от закачалката на стената. Облече я и ми се усмихна.

— Добре ли си? — попита.

— Това сериозно ли е? Какво правиш?

Тя се върна при мен, вдигна лявата ми ръка до устата си, вкара безименния ми пръст в устата си, засмука го, обвини го с деликатната мекота на езика си, намигна ми и прошепна:

— Да, напълно съм сериозна.

Ръцете ми трепереха от напрежение, пенисът ми пулсираше до пръсване, все още си представях устата ѝ върху пениса ми.

— В такъв случай не съм добре, Клоуи. Никак не съм добре.

— Е, аз съм — каза с най-сладкия си глас. — Чувствам се фантастично. Надявам се да се насладиш на остатъка от ергенското си парти.

Облегнах се на стената и я гледах как оправя робата си. Кожата ми гореше и ме сърбеше, сякаш имах треска. Тя ме гледаше и изпитваше истинско блаженство от гнева ми и отчаяната ми нужда от нея. Опитах се да го прикрия, дори да изглеждам сякаш съм съвсем спокоен. Ако започнех да крещя, това само щеше да я направи пощастлива и доволна. Когато Клоуи се държеше като кучка, леко отдалечаване и малко хлад в отношенията винаги работеше в моя полза. Но когато успях да изгладя чертите на лицето си и да прикрия беса си, тя сякаш го бе очаквала, дебнела е кога ще предприема тактиката си и само се усмихна.

— Какво ще правиш след това? — Не знам защо едва сега се сетих, че ще си тръгна, а аз дори не знаех къде отива. Дали се прибирах направо у дома? Тя сви рамене и каза:

— Не знам. Вечеря. Може би някое шоу.

— Чакай, ти не си ли сама тук?

Тя поклати глава, сви устни и сви рамене.

— Маmicата му, Клоуи! Няма ли поне да ми кажеш къде си отседнала?

Тя ме огледа от горе до долу, очите ѝ се позадържаха на ципа ми, после се усмихна.

— В хотел!

Изправи се, повдигна вежда и измърка като котка:

— О, и честит Свети Валентин, господин Райън.

След това излезе от стаята и изчезна в коридора.

ДВЕ МАКС СТЕЛА

Бенет Райън изглеждаше сякаш всеки миг ще повърне обяда си на масата.

— Мисля да пропусна офертата. Не си падам.

Брат му Хенри се наведе напред и го погледнах с ужас:

— Как е възможно да не оцениш предимствата на такова нещо — непозната жена да ти танцува в скута? Няма такова преживяване! Ти сигурен ли си, че си топлокръвно животно?

Бенет започна да мрънка и да вади някакви куци обяснения, но мамка му, не можех да го виня. Аз самият не исках никаква непозната да се катери по гениталиите ми. Разбира се, Бенет нямаше никаква представа какво го чака и се налагаше да го накарам да си вдигне задника от стола и да отиде в стаята, която му бях запазил, за да може вечерта да започне по правилния и възможно най-подходящ начин.

— Глупости — казах и магнах на Джони, който стоеше до входа за служебни лица. — Това е първата нощ от ергенския ни уикенд и едно дупе в скута е задължително.

Джони вдигна брадичка да ми покаже, че ме е видял, довърши разговора си с охранителя и тръгна към масата ни. Баси колко бавно вървеше. Започнах да се изнервям. Ако продължаваше да върви като мравка, Бен щеше съвсем да се откаже и после щеше да ми отнеме един век да го накарам да се държи като мъж, докато накрая му изрита задника да отива, а това значеше само едно — че губя ценно време, време за моето момиче, което вече ме чакаше.

Когато най-сетне си довлече задника, Джони ми се усмихна конспиративно и каза:

— Здравсти, Макс. С какво мога да ти помогна?

— Мисля, че е крайно време празненствата да започнат.

Джони пхна ръце в джобовете на панталоните си, кимна и каза:

— Клоуи е Нептун. Надолу по коридора вляво от голямата сцена.

Кимнах и зачаках, но той не каза нищо повече и най-сетне попитах:

— А Сара?

— Тя е в Зелената стая по зеления коридор. Вдясно от сцената — каза Джони, наведе се към мен и добави тихо: — Нагласена е както тя пожела.

Направих крачка към него и усетих как ръцете ми се свиват в юмруци.

— Помолила ви е да я нагласите? Не мога да разбера какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш. Какво значи в случая „нагласям“?

— О, само някоя и друга панделка тук-там. — Погледна ме изпитателно и леката му усмивка идеше да покаже колко смешна е била реакцията ми и как се забавляваше да ме гледа обезумял от ревност.

Огледах се из помещението. Хората си седяха по масите, други си пиеха на черния лъскав гранитен бар, а моят пулс блъскаше в челюстта ми — толкова силно стисках зъби. Осъзнавах, че лицето ми е необичайно навъсено и изглеждам нервен. Чувствата ми бяха доста противоречиви. От една страна бях любопитен, но от друга страна не знаех дали мога да им имам пълно доверие. Трябваше да знам къде я е докосвал. Всеки път когато Сара е била връзвана в Червената Луна, това е било мое задължение.

— Позволила ти е да я докоснеш?

Джони се усмихна още по-широко и се залюля на пети.

— Аха.

Пламналият ми поглед изобщо не го притесни. Просто ме остави да яздя горещата вълна на ревността, защото каквото и да бе станало, основното чувство, което изпитвах към този мъж, беше благодарност. През последните девет месеца Джони направи толкова много за нас. И дори и размътеният ми от ревност мозък отчиташе, че това е много повече от услуга, при положение че Клоуи и Сара заемаха две от стаите му в тази натоварена вечер и той можеше да изкарва пари, а не да прави услуги. Погледнах го и се усмихнах.

— Така да е. Благодаря.

Джони ме потупа по рамото, кимна на някого зад мен и каза:

— Забавлявай се, Макс. Имаш един час, преди да започне следващото шоу. В Зелената стая.

После се обърна и влезе в черния коридор, където трябваше да отида и аз. Веднага. Зелената стая, където щях да я намеря нагласена с панделки.

Започвах да губя търпение. Копнежът ми по нея се раздуваше в гърдите ми. И в същото време тялото ми се сковаваше от напрежение и нетърпеливо очакване. Като при ръгби мач... но доста по-дълбоко и навсякъде, не само в стомаха. От гърлото и гърдите до пръстите на краката и ръцете. Трябваше да стигна до нея и да ѝ дам това, за което ме бе помолила и за което беше дошла тук.

Когато преди седмица ѝ казах, че единственият уикенд, в който всички мъже можем да се съберем за ергенско парти, съвпада със Свети Валентин, първата ѝ реакция беше да се изсмее и да ме увери, че мрази този празник. Анди винаги я прецаквал на този ден и ми каза, че така или иначе не искала да го правим на голям проблем. Освен това празнувахме връзката си всяка вечер. В моето легло. И всяка сряда вечер в Червената луна. Свети Валентин беше незначимо събитие на фона на всичко останало.

Но това беше първата ѝ реакция. След нея последва втора — бавно се приближи към мен, сложи ръце на гърдите ми, попита дали може да дойде с мен.

— Обещавам, няма да проваля останалата част от партито — прошепна. Големите ѝ очи ме гледаха мистериозно със смесица от несигурност и страст. — После може да си продължите както сте си го планирали. Искам да си поиграем в Черното сърце. Само веднъж.

Преди дори да успея да ѝ отговоря, вече се бях навел да я целуна и от една целувка ръцете ми се оказаха върху гърдите ѝ, а нейните в косата ми, което доведе до як, бърз секс на плота на кухнята.

После, докато дишах запъхтяно и бях пред истински колапс, опрял глава във врата, ѝ казах:

— Да, мамка му. Можеш да дойдеш във Вегас.

Положих големи усилия да изглеждам по-спокоен, седнах и усетих, че Бенет ме гледа с огромно внимание. Вдигнах чашата.

— За какво става дума? — попита и погледна към Джони, който изчезна зад черното перде.

— Става дума за това, че ти приготвят стая.

— За мен? — Бенет сложи ръка на гърдите си и вече го усещах, как се дърпа и го изпускам. — Пак ти казвам, Макс, мисля да

пропусна.

— Няма начин да откажеш.

— Ти май не се шегуваш.

Поспорихме още малко и за щастие забелязах първи признаци, че започва да обмисля идеята. Винаги когато се загледаше в питието си, значи мислеше. После обърна гимлета и каза:

— Майната му, да става каквото ще! — Остави чашата, стана рязко от стола и тръгна с маршова стъпка към коридора.

Едва се удържах да не скоча веднага след него и да хукна. Името на Сара пулсираше в съзнанието ми с ритъма на сърцето ми. Обичах я като безумец. Цяло чудо, че това не беше моето ергенско парти. Не знам колко пъти ѝ бях предлагал... почти. Броят им е близо до безкрайността. Не ѝ го бях казал с думи, да, но се надявах да го види в очите ми, на лицето ми: онзи момент, когато с поглед я умолявах да замине с мен за уикенда и исках да ѝ кажа да се оженим... да се премести при мен, да бъдем винаги заедно... И после не казах нищо и тя ме попита какво съм искал да ѝ кажа, а аз, вместо да ѝ споделя, че никога няма да се успокоя, докато не се оженим, взех че ѝ казах колко е хубава.

Често си напомнях, че са минали вече шест месеца, с първоначалната ни уговорка почти девет, а Сара беше доста скептична по отношение на всичко, което касае брака като институция. Беше задържала апартамента си, но честно казано не разбирах защо! През първия месец след като се сдобрихме, прекарвахме времето ту в единия, ту в другия. Но в моя апартамент имаше повече място, беше по-добре обзаведен и в спалнята ми имаше по-добро осветление за снимки. После започнахме да прекарваме вечерите само у нас. Да, тази жена щеше да бъде само моя, но мамка му, защо все си напомнях да не бързам, че е рано, че не бива да я притискам?

След като Бенет тръгна към коридора, изчаках... да речем допустимото време, колкото да не изглежда прекалено грубо, наведох се напред и погледнах Уил и Хенри.

— Господа, ще ви напусна за малко. Едно прекрасно момиче ме чака да ми потанцува малко в скута.

И двамата гледаха с отворени усти какво се случва на сцената, съмнявам се, че изобщо ме чуха. Можех да стана и да тръгна, без дори да забележат отсъствието ми. Никой не погледна накъде отивам.

По коридора вляво от сцената стеите с имена на планети бяха частни. Предимно за лапдансинг. Нещо като това, което получаваше Бенет в момента. По мое мнение единственото интересно из тези стаи тази вечер беше, че Бенет щеше да бъде изненадан с такъв танц от бъдещата си съпруга.

Но стеите вдясно от сцената, маркирани само като цветове, бяха за нещо съвсем различно. Никой нямаше право да влиза, освен персонала и много малка и внимателно подбрана клиентела. Зоната, оградена с въже, беше за клиенти, които бяха платили безумни пари да гледат секс. В общи линии подобно на „Червената луна“ в Ню Йорк, „Черното сърце“ във Вегас се грижеше за част от богатите воайори.

Както и очаквах, нито Уил, нито Хенри ме погледнаха, когато станах. Минах зад тях и се изплъзнах в по-слабо осветената част от заведението, близо до стената и се отправих към най-отдалечения ъгъл. Въпреки че не гледах, не ми се искаше да отпраша директно през средата на бара и да ме гледат как подтичвам към коридора, забранен за външни лица.

Заставах пред въжетото. Един охранител, висок почти колкото мен, облечен в черен костюм и с обеща на ухото ми кимна безмълвно, разкопча въжетото и ме пусна да мина през тежката тъмночервена завеса. Имах пълен достъп до мястото. Освен това никой от компанията ни нямаше да влезе тук, защото колкото и убедителни и сладкодумни да бяха двамата братя Райън, вече бях говорил с Джони да се погрижи да не се натъкнат по някаква случайност на мен и Сара, ако решат да се разходят из клуба.

Със Сара бяхме ходили толкова много пъти в „Червената луна“, че не се налагаше да гледам какво правят в другите стаи. Всичко ми беше до болка познато. В Червената стая един мъж удряше с камшик една жена, докато друг капеше горещ восък по гърдите ѝ. В Бялата стая една жена беше просната и завързана като разпъната на кръст за една маса, а ръката на един мъж бе изчезнала някъде до над китката между краката ѝ. В Розовата стая мярнах три жени да чукат един мъж.

Килимът беше дебел. Обувките ми оставяха следи като в пясък. За разлика от „Червената луна“, прозорците за зрителите тук бяха по-малки. Но за сметка на това бяха повече — сякаш през всеки прозорец гледаш различно шоу, различна гледна точка към една и съща сцена. Това е нормално при воайорите. През последните няколко месеца

разбрах, че участниците идваха предимно да задоволят фетишите си и рядко, да не кажа никога не показваха нещо повече от похот. В това нямаше нищо лошо, разбира се. Според Джони, повечето от зрителите идваха да видят нещо екстремно, нещо, което не може да се види по порноканалите, нито в спалните им.

Но имаше хора, които идваха само в сряда, за да гледат Сара и мен. Срядата беше вечер, която не можехме да жертваме за нищо на света. Беше отговорност, която идваше преди работата, преди семейството, преди всичко. „Червената луна“ ни даваше възможност да изразим нещо, от което и двамата се нуждаехме. През последните месеци установихме, че и двамата имаме фетиш към екхибиционизъм. След това винаги с часове го обсъждахме в леглото.

Пред стаята ни нямаше зрители, така че можех да се вмъкна отзад незабелязано. Както и очаквах, вратата на Зелената стая беше отключена. Никой клиент не би и помислил да отвори някоя от вратите отзад, никога, за нищо на света. Не и в клубовете на Джони.

Стаята беше малка, като останалите. Празна, ако не броим обикновения метален стол и масата. Липсата на мебели означаваше само едно — цялото внимание на зрителите щеше да е заковано върху жената, облегната на масата. Очите ѝ бяха завързани. Перфектният ѝ задник съблазнително вдигнат нагоре. Лежеше спокойно излегната по корем на масата. Не усетих никакво напрежение в гръбнака ѝ. Когато чу вратата да се затваря зад нея, тялото ѝ потрепери и захапа устна.

— Аз съм, Цвете.

Нямаше защо да го казвам. По тялото ѝ веднага познах, че е усетила, че съм аз, но исках да я успокоя... за всеки случай. Изглеждаше толкова спокойна. Обърна глава настрани и бузата ѝ опря на масата.

Позволих си няколко секунди да я огледам. Глезените ѝ бяха завързани за краката на масата и бедрата ѝ бяха широко отворени за мен, за да мога да правя каквото искам между тях. Ръцете ѝ бяха завързани за гърба, точно над пречупеното ѝ кръстче. С панделка, както вече спомена Джони. Кожата ѝ беше гладка, безупречна, устните ѝ влажни и леко разтворени. Тя сякаш усети къде е концентрирано вниманието ми и вдигна дупето си още по-нагоре. Приблжих се до нея и притиснах ръка към кожата между раменете ѝ. Тя потръпна леко

и простена от удоволствие, когато ръката ми се плъзна надолу по гръбнака и по дупето ѝ.

— Дяволски си красива, Цвете.

— Ръката ти е студена — прошепна. — Усещането е страхотно.

Кожата ѝ гореше. Предположих, че вълнението и очакването в допълнение към факта, че не знаеше кога ще се появя, я бяха възбудили и вече пламтеше. Освен това не знаеше кой може да я види, преди да се появя аз. Плъзнах пръст надолу и го потопих в соковете ѝ. Беше мокра. Пенисът ми не се побираше в панталоните ми. Достатъчно ми беше само да я гледам и да я докосвам, за да стигна до такава болезнена ерекция. Когато плъзнах и втория си пръст, с облекчение забелязах, че Джони не я бе вързал много здраво.

Сара се бе запознала с Джони на дневна светлина, след като се сдобрихме в края на миналия август. Макар че се бяха видели за малко след първото ни ходене в клуба му в Ню Йорк, Сара искаше да седне и да говори с него, но не сред онази атмосфера и далеч от онзи съвсем различен свят. Каза, че не би изпитвала вина или неудобство от това, което правим, ако се запознаела с мъжа, който стои зад всичко това.

Срещнахме се в едно заведение в Бруклин, за да изпием по едно кафе. Джони беше буквално поразен, зашеметен от нея... Кой ли не е? Особено когато Сара го целуна по бузата да му благодари за всичко, което прави за нас.

Те просто си паснаха. Като ключ и ключалка. От мига, в който я видя, Джони можеше да я чете така, както само аз мислех, че мога. Беше луд по нея, защитаваше я, бранеше я и от тази вечер беше вторият мъж, на когото позволяваше да я докосва. Доверието, което имаше в него, бе гаранция за доверието, което имаше в мен.

Огледах кремавобелите ѝ извивки, яркия остър цвят на червената панделка около китките и глезените ѝ, силната, но гладка и деликатна извивка на гръбнака ѝ. Гърдите ми се свиха от такава нечовешка болка и желание, че когато отворих уста да говоря, звучах сякаш някой ме души.

— От колко време си тук?

Тя сви рамене и каза:

— Джони излезе преди около десет минути. Каза, че ще дойдеш скоро.

Кимнах и се наведох да целуна рамото ѝ.

— Вече съм тук.

— Вече си тук.

— Тежко ли ти беше да чакаш толкова много?

Тя облиза устните си.

— Не.

— В другите стаи вече има хора. Има и зрители. Предполагам са минали оттук и са те видели как ме чакаш. Сама! — казах и целунах гърба ѝ.

Тя потръпна и издиша накъсано.

— Обзалагам се, че си знаела. Обзалагам се също, че дяволски ти е харесало.

Тя кимна.

— Знаеш ли колко те обичам?

Тя пак кимна и от врата по гърба ѝ се плъзна червенина. Повече от всичко на света Сара обожаваше някой да ни гледа как се любим. Не се случваше често да иска да е вързана. Понякога тя водеше шоуто: покатерваше се върху мен и ме яздеше или слагаше уста около пениса ми. Когато тя контролираше положението, обичаше да гледа лицето ми. Широко отворените ѝ очи попиваха всяка моя реакция. Все още не можеше да повярва в каква абсолютна, тотална забрава и нирвана изпадах, когато бях с нея. Но понякога, макар и много рядко, искаше да е със завързани очи и да си представя как изглеждам, докато я гледам, чувствам и чукам.

Пресегнах се и развързах панделката около китките ѝ. Имах чувството, че разопаковам подарък. Тя размърда ръцете си и се протегна напред и се хвана за ръба на масата.

— Знаеше ли, че точно това се канех да ти предложа? — попитах.

Тя се усмихна през рамо в посока на гласа ми.

— Имах такова усещане.

И тогава и двамата го чухме — ужасен шум, сякаш някой изтърва цяла табла с напитки. Никога не знаехме откъде, кой и колко дълго ни гледат. В „Червената луна“ стените бяха звукоизолирани, а тук не, макар че бяха достатъчно дебели, за да не се чува какво си говорим.

Сара потръпна и гърбът ѝ се огъна надолу.

— Очевидно са планирали да останат достатъчно дълго и са си поръчали по питие — казах и плъзнах ръце по масата под гърдите ѝ и

ги обхванах в дланите си. — Красиво мое момиче. — Целунах раменете ѝ, врата, ръцете ми се плъзгаха под тялото ѝ. Ближех гърба и, хапех го, не можех да ѝ се наситя. — Мамка му! Съвършена, брилянтна — прошепнах и придърпах стола достатъчно близо, за да захапя дупето ѝ. — Мисля, че нямаме много време, но все пак мога да те вкуся за малко поне.

Сложих ръце на дупето ѝ, разтворих я и се наведох напред да целуна клитора ѝ, да усетя сладкия ѝ топъл вкус.

— Макс? — Гласът ѝ беше много напрегнат, буквално изцеди името ми през гърлото си.

— Ммм? — прокарах пак език между краката ѝ и затворих очи. — Точно тук си абсолютно съвършена. Мамка му... точно тук. — Целунах я на входа на влагалището.

— Моля те, сега. — Бедрата ѝ трепереха в ръцете ми.

— Не искаш ли да свършиш върху устата ми? — попитах, но вече ставах и разкопчавах колана си.

— Знам, че нямаме много време. Искам да те почувствам в мен, преди да се наложи да си тръгнеш.

Събух боксерките си надолу и започнах да я дразня с върха на пениса си. Прокарах го няколко пъти по клитора ѝ и казах:

— Преди да започнем, искам мнението ти по един въпрос.

Тя простена и се притисна назад, търсеше ме.

— Искаш да знаеш в коя дупка да го вкараш?

Аз се засмях и се наведох да целуна гърба ѝ.

— Не, палаво, перверзно момиче. Нямаме време за това.

Тя облиза устните си и зачака. Вкарах само връхчето и попитах:

— Може ли да те чукам без презерватив? Имам презерватив в джоба си.

Дишането ѝ се учести.

— Без презерватив — каза задъхано.

Гърдите ми бяха като свити в преса. Гледах и чаках... да се насладя на този миг, колкото е възможно по-дълго. Завързана на масата, гола и готова за мен. Мили боже колко възбуждаше тая жена! У дома никога не ползвахме презервативи, но в клуба и при положение че ѝ предстоеше цяла нощ навън... беше малко по-различно.

Наведох се напред, притиснах тялото си до нейното и влязох толкова бавно, че с всяка клетка в тялото си усещах как се разтваря и

разпъва милиметър по милиметър под бавната ми атака. Тя извика, повдигна бедрата си още по-нагоре, за да ме поеме по-плътно. В тази поза, при разликата във височината ни, можех да се наведе и да нашепвам в ухото ѝ.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

— Защото сега съм в теб без никаква защита. И ако свърша в теб, тези, които си изтърваха чашите навън, ще знаят, че принадлежиш само на мен.

Пръстите ѝ се вкопчиха в ръба на масата. Простена.

— И?

— И ще остана в теб много след като ме няма. Това ли искаш?

— А ти ще знаеш, че си там — каза тихо и завъртя дупето си да посрещне движенията ми.

— Това искам. Когато се върнеш при момчетата и когато отидете на вечеря, да мислиш как все още мога да те усетя в себе си.

— Много правилно. — Мушнах ръка под корема ѝ и притиснах клитора ѝ с пръсти.

Започнах бавно, дразнех я, дразнех и себе си, гледах как излизам и потъвам в нея, все по-хлъзгав и мокър. Но после реалността ме удари. Знаех, че нямаме часове да се насладя напълно на това изживяване. Щеше да е едно бързо удоволствие, но знаех, че щях да намеря време и начин да я изпия до последната капка. По-късно. Може би доста по-късно.

Когато излязох и тласнах бързо и с все сила обратно в нея, тя почти изпищя. Увеличих темпото. Масата скърцаше и се мърдаше по пода. Имах чувството, че ще се разпадне с грохот под нас. Разкошният ѝ задник го поемаше гладно. Движеше се назад, за да ме посрещне, да ме почувства по-дълбоко. После Сара простена тихичко:

— Макс, свършвам.

Пръстите ми бързо се движеха по клитора ѝ. Познавах тялото ѝ може би по-добре, отколкото познавах своето. Знаех колко бързо го иска, колко силно и в кой момент. Знаех колко обича да казвам името ѝ.

— Цвете, искам да усетя как свършваш върху мен.

Тя изви врата си нагоре, притисна тила си към рамото ми.

— Още. Още.

— Мамка му, колко те обичам, Сара.

И това я изстреля. Държеше се за масата толкова силно, че кокалчетата на ръцете ѝ побеляха. Оргазмът ѝ започна да се излива около мен, конвулсиите ѝ я раздираха в ритъма на виковете ѝ.

— Кажи ми какво чувстваш? — успях да кажа с притиснати зад ухото ѝ устни. — Сила? Контрол? Гледам те, просната гола, завързана на тази метална маса и... мамка му... Напълно съм изгубен в теб. Не мога да си поема дъх.

Сара въздъхна тежко и като че потъна в металната маса. После успокоено каза:

— Любов.

Оргазмът ми приближаваше, спусна се по гръбнака, под стомаха, тазът ми се движеше по-бързо.

— Завързана си за метална маса, току-що свърши пред кой знае колко хора и изпитваш любов? Вероятно си болна от моята болест. Или сме се изгубили на едно и също място.

Тя обърна глава, успя да улови устните ми, даде ми устата си, езика си, дрезгавите си гладни звуци, и край, дотук бях. Ръмжах, напълно изгубил ритъм, бедрата ми се удряха в дупето ѝ, ставах все по-трескав, като изгубен в мъгла, без всякакъв контрол. Цялото ми тяло застина и оргазмът ме повали.

Останах неподвижен, замаян и се наслаждавах на бавните ѝ целувки. Стаята като че изчезна и знам, че е голямо клише... но времето спря. Тази нощ беше за Сара. За тялото ѝ, за устните ѝ, за отворените ѝ очи, които ме гледаха меко, докато се целувахме.

Бавно излязох от нея и я накарах да спре за малко целувката, само за да мога да се наситя на формата на устните ѝ. Прокарах два пръста между краката ѝ и се оставих на помитащото чувство да я усещам как потръпва под мен. Пръстите ми попиваха соковете на моето и на нейното удоволствие.

— Палаво момиче — прошепнах и ги вкарах обратно в нея. Издърпах ги леко и се усмихнах, когато видях как недоволства и се опитва да ги стисне между краката си да ме задържи.

Уви, беше време да я вдигна. Прекалено дълго бе лежала в тази поза. А аз трябваше да се връщам към моята нощ с момчетата. Изправих се, закопчах панталоните си и се наведох да развържа краката ѝ. Тя изпъна гръбнака си, седна на масата и ме придърпа да застана между краката ѝ.

— Какво ще правите сега? — попита и прокара ръце по гърдите ми.

— Надявам се да вечеряме. — Отстъпих назад, само за да взема робата ѝ от ъгъла на стаята. Стига са я зяпали. — А вие?

— Вечеря — каза и сви рамене. После не съм сигурна. — Погледна ме лукаво и добави: — Може да отидем в някой друг клуб.

— И какво? — Засмях се. — Ще гледате как някакви момчета с бананови кори около кръста си размахват клонките из лицата ви? Не, Цвете.

Очите ѝ се разшириха и сякаш прие предизвикателството.

— Е, ти отивай да се забавляваш както си знаеш, а аз ще се забавлявам както си знам.

Усмихнах се, наведох се да я целуна, тя сложи ръце от двете страни на лицето ми, зарови ръце в косата на врата ми и плъзна дълбоко език в устата ми.

— Имам чувството, че мога да те чукам с часове — прошепна и не знам как пак не откачих. Сара рядко използваше вулгарни думи, но когато го правеше, бях готов да я чукам веднага. — Усещам някаква празнина... от това колко много те желая тази вечер.

Въздъгнах и притиснах лице във врата ѝ.

— Да, знам, знам — каза недоволно, опря се на гърдите ми и стана от масата. — Сигурна съм, че Клоуи е готова. Трябва да тръгваме.

Излязохме от същата врата, през която бях влязъл. Предпочитах задния вход в „Червената луна“. Едно е да знаеш, че навън може и да е имало хора, съвсем друго е да попаднеш на тях и да ги видиш лице в лице. За щастие, дори и да е имало хора пред стаята ни, вече си бяха тръгнали, може би още докато я загръщах в робата.

Когато тръгнахме по коридора, минахме покрай хората, които гледаха пред другите стаи, и не можех да не се запитам *дали са ни гледали?*

ТРИ БЕНЕТ РАЙЪН

Не можех да преценя как следва да се чувствам. Току-що докарах годеницата си до оргазъм за около три минути в някаква задна стаичка на секс клуб, което беше страхотно наистина. Фантастично. От друга страна бях толкова ядосан и напрегнат. Не си спомням скоро да ми се е случвало да изпадам в такова състояние на неконтролируем гняв. Шибана кучка. Начинът, по който го направи... сякаш ме наказваше, че съм във Вегас и то на Свети Валентин. Но мамка му, ако изобщо познавах годеницата си, независимо от това, което рекламирахме в света на маркетинга, тя съвсем откровено намираще цялата концепция за романтична предварително нагласена екскурзия за абсурдно смешна. Очевидно беше решила да играе малката си игричка: да ме остави в състоянието, в което винаги искаше да бъда: бесен до пръсване.

И Макс. И той да го духа. Дали знаеше, че Клоуи ще постъпи така? А ако знаеше, не беше редно, не беше нормално, защото това са наши неща и започвах да се плаша, че личният ми живот се вее като знаме на пилон. Или трябваше да му наричам задника, или да му сипя приспивателно в уискито и после да напиша с перманентен маркер на челото му „Аз съм чикиджия“.

Но отмъщението ми трябваше да почака. Когато се върнах, Макс беше изчезнал някъде и Уил, и Хенри гледаха с оцъклени очи. Така става, като дадеш на един мъж много пиене и огромни количества голи женски задници.

— Как върви тук? — попитах, седнах и установих, че някой ми беше донесъл поредната водка, а чинията с храната ми допълнена с нови количества. Улових погледа на Гия и вдигнах чаша към нея да ѝ благодаря. Персоналът тук беше на ниво, няма спор. Особено като се има предвид, че се грижеха и за съмнителните дейности в задните стаички. Гия ми кимна с усмивка и изчезна зад бара. Не можех да не забележа, че в периода на моето отсъствие бе успяла да махне всичко

от себе си и сега се разхождаше и сервираше напълно гола. За нейно добро, се надявах работата да ѝ доставя удоволствие.

— Как беше танцърката? — попита Хенри, без дори да откъсне поглед от сцената. Можех да му запаля стола и най-вероятно и нямаше изобщо да забележи, докато пламъците в косата му не започнат да пречат на гледката му. Огледах го и се опитах да разбера дали и той участва в конспирацията с Клоуи, но той не се усмихна многозначително, не се усмихна изобщо, всъщност отговорът ми не го интересуваше. Никак. Същото можеше да се каже и за Уил.

— Добре — казах.

— Бързичко свърши — отбеляза Уил.

Усмихнах се. Да, мамка му, бързичко я довърших. Искаше ми се поне единият да знае за номера, който ми погоди Клоуи, за да получа потупване по рамото за бързо свършената работа.

— Леле, тук има изумителни жени, човече — каза Хенри. — Мога да седя и да гледам цяла нощ.

Уил се протегна и погледна часовника си.

— Умирам от глад. Нали имаме резервации за вечеря. Почти десет е.

— Къде е английското копеле? — попитах и огледах помещението. Беше невъзможно да го открия, освен ако не тръгнеш да проверявам всеки бар и ъгъл на заведението.

— Не знам — каза Уил и изпи остатъка от скоча си. — Изчезна веднага след теб. Изведнъж мозъкът ми започна да щрака и като събрах две и две, не беше трудно да се сетя, че и Сара е тук. Клоуи не ми каза дали е сама, но не можех да си представя, че ще дойде във Вегас съвсем сама само за тези три минути. Почти изключвах вероятността да се върне в хотелската си стая и да си вземе вана с много пяна. Сигурен бях, че има и други планове. Щом Макс бе уредил стая за мен и Клоуи, значи сега беше някъде тук със Сара и се забавляваше. Копеле мръсно.

След още едно уиски и няколко песни, Макс се появи някъде зад масата, дори не видях откъде излезе, не го видях и да се приближава.

— Момчета! — потупа ме по рамото. — Как ви се отразява видът на толкова много голи цици?

Всички казахме колко било страхотно, а той се засмя така ведро и от сърце, което веднага ме наведе на мисълта, че ми изглежда

прекалено спокоен и отпуснат в сравнение с напрежението, което долових, преди да се разделим. Макс се настани на стола до мен.

— Как беше танцът? — попита с грейнали очи. — В крайна сметка не се оказа чак толкова зле, нали?

Свих рамене и се загледах в пияната му усмивка. Беше точно толкова отпуснат и спокоен, колко аз бях на ръба на нервна криза.

— Току-що си прибрал пениса си в гащите, нали, копеле. Досега си чукал, нали бе, задник?

Очите му се разшириха от изненада и се наведе да прошепне в ухото ми?

— А ти не чука ли?

— Не, мамка му, не съм — поклатих глава, а той избухна в нечовешки смях. — Просто тя се погрижи за себе си и си тръгна.

Той подсвирна с уста и въздъхна.

— Предполагам това означава, че трябва да чакаш да се приберете у дома и да й го върнеш.

Тоя сериозно ли ми ги разправя такива? Наистина ли очакваше да я пусна да си развява задника цяла нощ? Или цял уикенд? И то след като направи това с мен?

— Къде ще ходят? — попитах тихо.

Макс сви рамене, сложи малко хайвер върху хлебчето си. Разбира се от моята чиния.

— Всъщност нямам никаква представа. Мисля, че утре сутринта тръгват.

— Къде са отседнали?

— И това не знам. Сара се погрижи за всичко.

Изглеждаше толкова спокоен от ситуацията, а аз се потях от нерви... Ама как няма да е спокоен! Нали сега го бяха чукали в някоя от задните стаички, докато аз имах привилегията да гледам как Клоуи мастурбира. Върху пръстите ми.

Обърнах поглед към най-далечната стена точно навреме да видя как Клоуи и Сара излизаха от черния коридор. Смееха се и се държаха ръка за ръка. Макс проследи погледа ми и въздъхна.

— Господи, прекрасни са.

— Чудя се къде отиват — промърморих.

Макс ме погледна и сякаш прочел мислите ми, вече клатеше неодобрително глава.

— Планирал съм цялата нощ, пич.

— Сигурен съм.

— И те си вървят по техния план.

— Сигурен съм, че си вървят по техния план.

Макс не откъсваше очи от Сара. Тя го видя и го погледна продължително. Сякаш му каза нещо с този поглед. Нещо тежко, като гореща молба. Клоуи се спря да рови за нещо в чантата си, вдигна поглед и ме видя. Устните ѝ се разтвориха и притисна длан към гърдите си. В очите ѝ видях загриженост, неподправена, чиста и като че ли чувство на вина.

— Добре ли си? — каза само с устни.

Бих бил безкрайно щастлив, ако изпитваше чувство за вина след това, което направи. Засмях се щастлив, че сега се измъчва.

— Не — отвърнах с устни. И точно тогава всяка следа от вина в погледа ѝ се стопи, усмихна се зловещо и ми прати въздушна целувка. После хвана Сара под ръка и с Макс наблюдавахме как излизат през големите, тежки метални врати.

— Мамка му — прошепна Макс. — Не сме ли късметлии?

— Да — въздъхнах.

Погледнах го. Знаех, че е планирал цялата вечер, знаех, че беше претрупана програма. Но честно, нали щяхме да останем чак до вторник? А беше едва петък. Какво толкова, ако се измъкнем за час? Той обаче се наведе към мен, засмя се с цяло гърло и каза:

— Дори не си го помисляй, Бенет.

* * *

Когато излязохме на улицата, имах чувството, че ще ослепея от потоците светлини. След часовете, прекарани в клуба, където осветлението беше слабо и атмосферата напомняше на зората на човешката цивилизация, когато хората са живели в пещери, уличното осветление ми се стори по-ярко и от слънцето. Високите хотели се извисяваха над нас и закриваха небето. От всяко казино, бар, стрийп бар и сграда се изливаха реки неонов светлини. И... Господи, колко беше шумно. Движението беше като в Ню Йорк в пиков час. Заставахме и зачакахме шофьора си. На ъгъла срещу нас всяка секунда

спираха таксите, хората излизаха и колите се пълнеха в същата секунда. Из улиците се бутаха най-различни хора — млади, стари, слаби, дебели. Клаксони свиреха от всички страни, полицейски коли и линейки летяха във всички посоки.

И навсякъде имаше вода. Навсякъде. От големите хотели се спускаха цели водопади, имаше огромни фонтани, в които почти всеки турист мятеше по някоя монета за късмет. А дори не бяхме близо до големите и най-лъскави казина. Сякаш прочел мислите ми, Хенри се приближи до един фонтан на три нива, надникна и метна един жетон за покер.

— Кой да си помисли, че в средата на пустинята ще има толкова много вода?

Уил вървеше зад нас и събличаше палтото си, макар че беше студено.

— Водата е първото условие за съществуването на живота — каза той. — За да оцелее едно общество, то има нужда от вода. Такова разточителство на вода доказва само, че това общество процъфтява. А когато хората се почувстват като част от едно процъфтяващо общество, изведнъж започват да пружинират от щастие и оптимизъм и да харчат всичките си пари, за да може обществото да изглежда още по-процъфтяващо. — Сви рамене и напъха една дъвка в устата си. — Освен това е красиво.

Хенри го гледаше с отворена уста.

— Ти мислиш ли за друго освен за наука?

— Такъв ми е той, ученолюбив — каза Макс и се усмихна топло.

Уил вдигна брадичка и погледна Хенри.

— Не аз съм малоумникът, който току-що хвърли чип за сто долара във фонтана, просто защото всички правят така или атмосферата ми е замаяла главата до такава степен, че да храня рибките с пари. Така че преди минута ти нагледно демонстрира теорията ми. За което ти благодаря.

Очите на Хенри станаха като тигани, стрелна се към ръба на фонтана и извика:

— Кучи син!

Уил се облегна на тухлената фасада с ръце в джобовете и праметнато през ръката палто.

— И как ще продължим тази развратна нощ и луди празненства? Вечеря и после? Скачане с парашут? Ще пренесем в жертва някоя девственица? Ще си направим еднакви татуировки за спомен от времето, когато Бенет имаше топки?

Засмях се. Уил бе станал част от живота ни, след като Сара и Макс се сдобриха. Петимата се виждахме няколко пъти в седмицата за обяд, вечеря или за някое шоу. Уил беше единственият отдаден и предан до край на ергенските си убеждения и с радост ни напомняше, че жените ни плющят по гърба с камшиците и са ни смазали топките и сме се превърнали в НЕМъже.

— Това, което не можеш да разбереш Уил, е, че когато чукаш само една жена, можеш да я научиш да прави точно това, което искаш, и да го прави както го искаш. С огромна радост съм сложил топките си в ръцете на Клоуи.

Когато чу това, Хенри тръгна към Уил и каза:

— Освен това стоте долара означават, че на това място не можеш да намериш девственица.

Уил погледна към ръката на Хенри, който бе вдигнал палец да се обзаложи.

— Няма и пет минути откакто излязохме от онзи бар, а ти вече успя да хвърлиш сто долара във фонтана и да предложиш още сто за облог. Изгарям от нетърпение да видя какво ще правиш в истинско казино.

— Ще печеля пари — каза Хенри и започна да блъска по гърдите си като маймуна.

Прокарах ръце по лицето си и казах:

— После как да ви заведе човек някъде? Само да се излага?

— Току-що ти танцувах на оная работа, Бени — каза Хенри и ми се усмихна. — Защо си такъв киселяк? След подобно изживяване трябва да си усмихнат като селски идиот.

Макс избухна в гръмотевичен смях.

— Не му обръщайте внимание — каза на другите. — Нашият Бен е малко поизнервен, но ще му мине.

Шибаният Макс. Буквално шибан. Заровил ръце в джобовете и с тая ленива, доволна усмивка изглеждаше толкова безгрижен и спокоен. Точно така, както не се чувствах аз.

В момента ми идеше да удуша Клоуи. Вече бях свикнал с това чувство, беше ми станало навик. Появи се в първия ден, в който се запознахме, и продължи да расте и да се натрупва в системата ми като отрова. До този момент не се бе намерил човек, който да успее да ме взриви така, както го правеше тя. И ако трябва да съм честен, не знам кой от двамата ни беше по-прецакан: тя че успя да свърши и ме остави така, или аз, че ми хареса толкова много.

— И така... планове? — попита Уил и се оттласна от сградата. — Цяла нощ ще седим тук и ще чакаме Бенет да изпадне в нервна криза или...?

Макс си погледна часовника:

— Вечеря — каза. — Майка ми ни е запазила маса в Крафтсверк, в MGM. Очаква се мястото да е супер яко.

Започнах пак да се оглеждам за шофьора ни и под една зелена неонова лампа на отсрещния ъгъл видях Клоуи. Последно я видях в клуба със Сара, с дяволитата ѝ усмивка и блесналите ѝ очи, когато ме заряза за втори път тази вечер. Сега стояха на тротоара и се опитваха да хванат такси. Обърнах се бързо към Макс, който беше зает да води дебат с Уил и Хенри дали е възможно човек да изяде седемстотин грама печено месо за по-малко от петнадесет минути.

Перфектно.

Забелязах колата ни да завива покрай ъгъла. Трябваше да действам много бързо. Нямах план, не знаех как да го изиграя, но реших да действам както дойде. Свих се на две и притиснах ръка към стомаха си.

— Добре ли си, Бен? — попита Уил и ми се стори леко разтревожен.

— Добре съм. Няма нищо — казах и махнах с ръка. — Стомахът ми е малко... Мисля, че язвата ми се е раздразнила.

— Имаш язва? — попита Макс с недоверие.

— Да — казах и за повече драматичен ефект поех дълбоко въздух.

— Ти? И язва?

Изправих се леко и го попитах:

— Проблем ли е, че имам язва?

Той се почеса по веждата и каза скептично:

— Предполагам ми е малко трудно да разбера как великият и мощен Бенет, чието кръвно е непоклатимо дори и по време на инфарктни събрания и ситуации, чийто интерес към мнението на другите е точно нула, в това число влизат и нашите мнения разбира се, та точно този човек има язва?

Колата ни спря до тротоара точно когато едно такси спря пред Сара и Клоуи.

— Е, имам — казах и го погледнах право в очите. Шофьорът излезе, отвори ни вратите и зачака. Хенри и Уил също чакаха и местеха очи между Макс и мен.

— Защо едва сега чувам за тая работа с язвата? — попита Хенри.

— Защото не си ми лекар, не си ми и майка — казах. Всички ме гледаха загрижено, с изключение на Макс, който ме наблюдаваше с открито недоверие.

— Защо не вземете колата и да тръгнете към ресторанта, а аз ще изтичам до аптеката. Когато идвахме насам видях една наблизо.

Макс не откъсваше очи от мен.

— Защо не влезем всички в колата и да спрем на аптеката на път за ресторанта?

— Няма нужда, може да се наложи да чакам, а не искам да ви задържам. Ще си взема лекарствата и ще се видим направо там.

— За мен няма проблем — каза Хенри и седна в колата.

— Не знам как ще те дочакаме — съгласи се Уил, но знам, че не му се искаше да ме оставят. Само Макс не искаше да пусне човек да отиде да си купи лекарства за проклетата язва.

— Не, остави го — каза Макс и се засмя с дяволската си усмивка. — Предполагам горкичкият Бен го е избило на диария и се страхува да не се оака в ресторанта. — После се обърна към мен и каза: — Е, ще се видим направо там.

Макс имаше късмет, че нямах време да споря. Имаше късмет, че нямах време дори да отида до него и да му забия един в зъбите.

— Да, направо там.

* * *

Изчаках колата им да завие и веднага се обърнах и хукнах да търся такси. Таксито на Клоуи и Сара чакаше на светофара и ако побързах, щях да имам време да ги настигна. Когато едно такси спря до мен, предложих на таксиджията почти цяло състояние да ме закара там, където отиваха. По най-бързия начин. Нямах идея какво щях да правя и как щях да я измъкна насаме, но действах на автопилот: да стигна до нея, да я заведа някъде сама и да я изчукам този път за мое удоволствие.

Годеницата ми ме изненада в задната стаичка на секс клуб, сега вече имаше и преследване с коли. Да, ергенското ми парти във Вегас официално започна.

* * *

Таксито спря пред един стрийп бар. Платих на шофьора, но не слязох, изчаках да слязат. Очевидно обсъждаха къде да отидат, защото всяка сочеше в различна посока. Сара към „Планета Холивуд“, а Клоуи към „Космополитън“. Когато достигнаха до някакво съгласие, се целунаха по бузата и тръгнаха в различни посоки.

Абсолютно перфектно.

Излязох от таксито и последвах Клоуи сред нощните тълпи, които влизаха и излизаха от сградата. В сравнение с яркото осветление навън, в казиното беше тъмно. Очите ми бавно се адаптираха. Огледах залата. Отвсякъде блестяха и мигаха светлини, шумът на ролетките тежеше във въздуха.

Видях я точно когато завиваше да се катери по спираловидно стълбище. От тавана, който беше няколко етажа над мен, висяха кристални блещукащи лампи като тънки дълги ресни, и опасвах огромното стълбище. От мястото, където стоях, имах чувството, че Клоуи изчезва в масивния полилей. Последвах я, но се постарях да остана на достатъчно голямо разстояние, за да се възхитя на задника ѝ, но през цялото време се питах какво, по дяволите, прави тук. Да не би да има среща с някого? Никога не бе споменавала да има приятели тук, но не беше напълно изключено. Или може би чакаше Сара да свърши... каквато работа имаше от другата страна на улицата. Усещах как кръвта ми рязко нахлува в главата ми, защото ние живеехме заедно,

работехме заедно, бяхме заедно във всичко, което правехме, бяхме като вплетени един в друг, но дълбоко ценях факта, че тя винаги си оставаше една мистерия, винаги ме изненадваше и винаги ме караше да се чудя и да гадая. Дори когато стана напълно и само моя, тя си остана загадка и предизвикателство.

Когато приближихме третия етаж на спираловидното стълбище, посоката в която бе тръгнала си остана пълна мистерия. Играта започна да загрубява. И сега вече знаех, че това е нейната игра. Изпитах силна болка в стомаха и се предадох. Исках да я догоня — това вече беше рутина в отношенията ни, да заситя глада си с тялото ѝ. По моя начин. Застигнах я с няколко големи крачки и я хванах за ръка.

— Този път вече много загази — изръмжах в косата ѝ.

Тя застина за секунда под пръстите ми, после тялото ѝ се отпусна и се облегна на гърдите ми.

— Чудех се колко време щеше да ти отнеме да ме намериш.

— Ти! — казах, докато продължавах да се изкачвам по витите стълби. — Ти приключи с говоренето за тази вечер.

Висящите от тавана въжета от лампи бяха навсякъде около нас, сякаш бяхме влезли в светлинна завеса.

— Време е да затвориш хубавата си уста, освен ако не ми се прииска да я ползвам.

На третия етаж имаше голям бар. Бутилки блещукаха с ярки цветове, като скъпоценни камъни, и отразяваха още по-ярки светлинен поток, който се изсипваше над главите ни. Продължихме напред към най-тъмния ъгъл. Огледах се и се усмихнах. Исках да съм насаме с нея и честно казано тоалетните бяха един от специалитетите ни.

Когато влязохме в мъжката, един възрастен джентълмен с боядисана в черно коса ни огледа изненадано. Протегнах ръка да се здрависам с него и мушнах в дланта му сгъната банкнота.

— Толкова е шумно навън — казах и посочих с глава към вратата, зад която говорът и музиката от казиното се чуваха като тътен. — Бихте ли проявили разбиране да ни дадете няколко минутки да поговорим?

Той погледна банкнотата в ръката си и каза:

— Да поговорите?

— Да, господине.

Очите му бавно се преместиха към Клоуи.

— Имате ли проблем с желанието на господина, госпожице? Може вече да не ми личи, но на младини можех да повалям такива красавци още преди да разберат какво ги е ударило.

Клоуи се засмя.

— Нещо ми подсказва, че все още можете — каза и му намигна. — Повярвайте ми, мога и сама да поваля това красиво момче.

— Не се и съмнявам. — Белите му зъби лъснаха с широката му усмивка. После погледна часовника си и каза: — Май е време за почивката ми.

Пресегна да вземе шапката си от закачалката, смигна ни и когато отвори вратата да излиза, сложи табелка ЗАТВОРЕНО ЗА ПОЧИСТВАНЕ.

Докато вратата се затваряше зад нас, не откъсвах очи от Клоуи. После се върнах до вратата и я заключих. Тя се набра на ръце и седна на широкия мраморен плот. Кръстоса крака и погледна в очите ми. Банята беше супер луксозна с повече кабинки от обикновена тоалетна в заведение. Подът беше покрит в същите черно-златисти плочки като в останалата част на казиното. До стената имаше три кресла и между тях пейка, облицована в синя кожа. От тавана висеше огромен полилей. Светлината се отразяваше в кристалите, те я трансформираха в най-различни цветове, които багреха стените.

— Загазила ли съм? — попита почти с надежда в очите.

— Яко. — Направих крачка към нея.

— Това започва да се превръща в постоянно повтарящ се тематичен мотив.

— Нали?

— Ще ми кажеш ли какво съм сгрешила и какво съм направила? — Тя ме погледна с широко отворените си очи, а бузите ѝ руменееха палаво. Мамка му колко беше красива! — Може би трябваше да използвам собствената си ръка? — добави.

— Не е смешно, Клоуи.

Сърцето ми блъскаше в ребрата ми. Стабилният ритъм на изливащия се във вените ми адреналин ме караше да се чувствам като пиян. Дори не мигна, когато прекосих помещението, застанах пред нея, разтворих краката ѝ и застанах между тях. Прокарах пръст по прасеца ѝ и обхванах глезена ѝ.

— Тези обувки не ми се струват много разумно средство за придвижване — казах и прокарах пръст по меката кожа.

Тя ме гледаше все така изкусителна, съблазнителна и тези влажни червени устни...

— Може би не искам да съм разумна този уикенд. Затова ли съм загазила?

— Проблемът е, че си непоносима.

— Уча се от най-добрия.

Сложих краката ѝ на кръста си и пръстите ми прокараха пътечка нагоре по вътрешната страна на бедрата ѝ под полата. И тогава се сетих как ме остави в клуба. Повали ме нова вълна гняв. Стиснах зъби. И колко беше горда, че ме остави така: надървен и без надежда за облекчение. И как деветдесет процента от споровете ни се свеждаха като цяло до това един от двамата да се опита да измъкне някаква реакция от другия. Сериозно, положението беше супер шибано.

Все още.

Ето защо, единственото, за което можех да мисля сега, бе как да изравня резултата.

Хванах задника ѝ с две ръце и без да обръщам внимание на изненадания ѝ вик, я нагласих на ръба на плота.

— Ти... — започна да протестира, но притиснах пръст към устните ѝ и я накарах да млъкне. Все още миришеше странно, непознато — на цветя, а не на цитрус, но под тежкия грим и новия парфюм, в очите ѝ видях познатата мекота, видях моята Клоуи. Можеше да се облича в каквото си иска, но жената която принадлежеше на мен, винаги щеше да е там, в очите ѝ.

В мига, в който осъзнах това, имах чувството, че се давя. Наведох се към нея и замених пръста с устните си. И от там нататък започнах бързо и безвъзвратно да се изгубвам в тихите ѝ стонове, които с всяко мое движение ставаха все по-накъсани и забързани. Целувката ѝ беше като наркотик, който се излизваше в кръвоносната ми система. Зарових ръка в косата ѝ и опънах главата ѝ назад.

Опрях длан върху гърдите ѝ и я натиснах да легне върху плота, нагласих я така, както аз я исках и никак не бях нежен. Но тя легна с готовност. Очите ѝ бяха широко отворени — вероятно вече разбираше каква е играта. Меките ѝ устни се разтвориха, облегна се на лакти и ме погледна с очакване и любопитство. Прозрачната материя на полата ѝ

беше толкова лека и ефирна, сякаш не държах нищо в ръцете си. Вдигнах я над бедрата ѝ и се загледах в безсрамно дългите ѝ крака. Беше обула други бикини — сатенени. Пръстите ми притиснаха кожата ѝ. Исках да я държа притисната надолу, да я накарам да моли, да стене, докато ми каже какво иска да направя.

— Ще те чукам с уста — казах и клекнах пред нея. Устните ми едва докоснаха сатена. — Ще те чукам с език, докато започнеш да молиш за пениса ми. И може да ти го дам. Може пък и да не ти го дам.

Тя рязко пое въздух, зарови пръсти в косата ми и се опита да ме придърпа напред.

— Не ме дразни, Бенет — каза.

Засмях се и магнах ръцете ѝ от косата си.

— Ти нямаш право да вземаш повече решения тази вечер, Клоуи. Не и след шибаните ти игрички в клуба. — Дишах между бедрата ѝ и бързо завъртях език върху клитора ѝ през бикините, докато усетя как се мокрят. — Целуваше ме, позволи ми да усетя вкуса на гърдите ти, свърши на ръката ми и ме остави! С ужасна ерекция. Не, това никак не беше възпитано. И никак не ми хареса.

— Аз... какво? — Погледна ме с размътените си очи. По врата ѝ бяха избили червени петна. Наведох се напред, заковах я на място и продължих да я целувам и дразня между краката със зъби и език. Сатенът подгизна. Тя отпусна глава назад и простена. Нашепваше името ми.

— По-силно — казах. — Искам да те чуя.

— Събуй ги. Смучи ме.

Потребността и отчаянието в гласа ѝ ме удариха като ток. Увих тънката лента на бикините ѝ в юмука си и дръпнах силно. Не исках нищо да застава между устата ми и кожата ѝ. Тя извика силно и когато езикът ми допря кожата ѝ, тялото ѝ се изопна като лък. Пръстите ѝ се заровиха в косата ми, звуците ѝ звъняха навсякъде около нас.

Да, странно място за секс, но нямаше значение. Освен това, когато погледнах встрани, видях, че гледа отраженията ни в огледалото. Беше захапала долната си устна. Точно прокарах език между устните ѝ, когато погледите ни се срещнаха в огледалото. Вкарах пръст и после още един и гледах как се движат в нея. Беше толкова мокра. Знаех колко ме иска. Тя разтвори краката си по-широко, повтаряше името ми, но вече не като шепот, а високо. Молеше ме за

още и още. Токът на обувката ѝ дращеше по плота. Усещах горещината на тялото ѝ навсякъде около мен. Трепереше и знаех, че е близо до края.

— Харесва ли ти? — попитах така, че да усети вибрациите на гласа ми върху клитора си.

Тя кимна задъхано, вдигна ръце и ги зарови в косата си.

— Толкова е хубаво. О, мамка му, Бенет. Близо съм.

Боже, какво изтезание беше това! Исках да я гледам как се разпада и губи контрол и исках да изпитам същото. Исках да я усетя.

Опитах се да прикрия отчаянието си, стиснах я за бедрата и я метнах на синята пейка. С език покарах линия между пъпа и малкото парче дантела, което жените наричат сутиен. Седнах и разкопчах ризата си, сляпо опипвах да намеря колана си и да разкопчае панталоните си. Когато видя пениса ми, тя веднага посегна да го хване, а аз едва не превъртах, но запазих контрол.

— Не — казах и я обърнах по корем на колене и заставах зад нея. — Имаше време да си играеш. Това време сега е за мен.

Вдигнах дупето ѝ нагоре и я плеснах. Тя се обърна и ме погледна с изненада.

Усмяхнах се мрачно и прокарах ръка по кожата ѝ, за да я успокоя.

— Искаш ли да спра?

Тя ме изгледа като озверяла лъвица.

— Когато пожелаеш, само ми кажи и ще спра — казах тихо. — Предполагам, че това е истинско мъчение за теб.

Прокарах връхчето на пениса си по влагата между краката ѝ, по клитора ѝ, правех малки кръгчета, дразнех я.

— Задник — успя да каже най-сетне и аз пак я плеснах по дупето, още по-силно. Но този път, когато извика, не беше от изненада. Това беше гладен, умоляващ вик. И после единственото, което виждах и чувах, бяха звуците ѝ и умоляващия ѝ глас да я чукам. И когато влязох с все сила в нея, пак я ударих по задника, а тя молеше за още. Но дори когато си взех от нея това, което исках, пак не ми стигаше. Никога не ми стигаше. Никога нямаше да ми стигне. Любовта ми към нея, постоянната ми потребност да я докосвам, да я гледам, да я чувствам беше като оловна гореща тежест в стомаха ми.

Завъртях пръсти около материята на блузата ѝ и я дръпнах надолу, за да виждам гърдите ѝ, докато я чукам, да гледам как се движат с тласъците ми. Косата ѝ се бе разпиляла на гърба. Плъзнах ръце под нея. Усещах хладните кичури между пръстите си. Гледах как се притиска назад към мен, увитата около кръста ѝ пола, розовото ѝ дупе.

— Това ми липсва — казах и сложих пръст върху червеното петно, което бях направил. — Липсва ми през цялото време.

Тя само кимна и прошепна името ми. Усещах гнева в гласа ѝ дори докато се опитваше да се хване за нещо, а другата ѝ ръка се плъзна между краката ѝ.

— Точно така — казах. Гледах как се докосва и я окуражавах да не спира. — Помогни си да свършиш.

И вероятно точно тези думи са ѝ били нужни. Извика силно, гръбнакът ѝ се изви и се изтласка рязко назад към мен. Бях близо, почти не можех да мисля, едва дишах. Краката ми горяха, мускулите ми се напрягаха с последни сили, но продължавах да влизам в нея. Столът скърцаше по каменния под, кожата се огъваше и пукаше под нас.

— Бенет. Мамка му. Бенет!

Топлината се изля в стомаха ми, натрупваше се, преливаше и пулсираше. Очите ми потъмняха, зрението ми се замъгли, не виждах нищо и след секунди свърших.

Всяка частичка от тялото ми се огъна под изтощението. Почти паднах. Задъхан и омаломощен, стиснах пейката за опора.

— Майчице!

Стаята се люлееше около мен, беше толкова тихо, че гласът ми и дори дишането ми отекваха и ехото се удряше в мрамора. Зачудих се колко шумни сме били преди секунди.

Тя стана, краката ѝ трепереха, но стоически оправи дрехите си и отиде да се почисти.

— И знаеше, че цяла вечер трябва да се разхождам така, нали? С течности между краката.

— Разбира се — усмихнах се широко.

— И го направи нарочно, нали?

Обърнах се по гръб и се загледах в блещукащия полилей.

— Може би.

Знаех, че трябва да стана, да си оправя дрехите и да отида при момчетата, но единственото, което исках, бе да спя. Тя застана над мен, наведе се и притисна устни към моите.

— Трябва да ядеш нещо, защото до полунощ ще си пиан.

Изръмжах и се опитах да я притегля върху мен, но тя заби пръсти в ребрата ми и се изплъзна.

— Е, и? Нали това е целта?

— Сигурно се чудят къде си.

— Казах им, че имам язва и ги убедих да тръгнат без мен.

— И те ти повярваха?

— Знаем ли?

— Е, заминавай да ги убедиш, че си се възстановил като по чудо от несъществуващото си заболяване, а аз отивам да се срещна със Сара.

— Добре — казах и се изправих да обуя панталоните си. Наблюдавах я как се навежда напред и пригладжа косата си.

— А къде е Сара?

— Има среща с приятелка, която живее тук. Танцьорка е мисля. Или в кабаре, или е в стрийп бар в „Планета Холивуд“.

— Това вече звучи интересно.

Тя ме погледна в огледалото, повдигна въпросително вежди и каза:

— Както и да е. Имах чувството, че някой върви след мен, затова ѝ казах да отиде сама.

— Имала си чувство?

Тя сви безразлично рамене, погледна ме, сложи си червило и каза:

— Е, добре де, не чувство, а надежда.

После сложи капачето на червилото си, затвори чантата си и я последвах в коридора.

Вдигнах ръка към лицето ѝ и казах:

— Все пак те обичам.

— Все пак, и аз те обичам — каза тя и се надигна на пръсти да ме целуне, след което ме изплющя по задника. Силно.

Чувах смеха ѝ дълго след като изчезна по коридора.

ЧЕТИРИ МАКС СТЕЛА

Погледнах през задния прозорец. Бенет крачеше със стабилна крачка право надолу по тротоара. Погледна през рамо и веднага хвана такси. Вероятно е бил сигурен, че не можем да го видим. Маmicатa му! Познавах го добре и с ръка на сърце можех да кажа, че нищо не е в състояние да го помръдне, да го разтревожи или събори. Никога. Но тази вечер Бенет не беше на себе си. Дори не си направи труда да се преструва, че нещо го боли поне още десет секунди, след като тръгнахме. Направо нямаше търпение да ни разкара.

Обърнах се напред и се облегнах в седалката си. Гледах морето от светлини и бутащите се из улиците туристи и мислите ми се върнаха към Сара. Сетих се, когато каза каква празнота изпитвала и колко много ме желаела. Господи, само споменът за тези думи беше в състояние да ме превърне в пълна развалина за втори път тази вечер. Тя почти никога не изискваше, не настояваше, не ме притискаше и дори в най-заетите седмици тя беше търпеливата, тя чакаше. Когато няхахме време дори да се видим, тя настояваше да изчакаме почивните дни и да си наваксаме за седмицата. Или в сряда. И когато ми каза, че иска повече, когато спомена за тази празнина, която изпитва при мисълта, че няма да сме заедно, не беше възможно да ѝ откажа. Веднага след като го каза, в очите ѝ видях колко съжالياва, че е отворила дума. Просто е усетила, че като ми каже такова нещо, ще се разкъсам между нея и задълженията си към Бен и момчетата, а тя не искаше това, сигурен бях.

И точно тогава получих съобщение от нея. Винаги ме побиваха тръпки как усещаше точно в коя секунда мисля за нея. А сега сякаш знаеше и какво си мисля за нея.

Добре съм, наистина. Съжالياвам, че те разсейвам.

Усмяхнах се и веднага ѝ отговорих:

Уви, ти си любимият ми начин за разсейване.

Забавлявай се с момчетата тази вечер, отвърна тя. Нещо гръмна до мен и вдигнах глава да видя какво става. Хенри и Уил бяха отворили бутилка шампанско.

— Колко от нас мислят, че Бенет отиде да посети банята, за да го потърка с ръчички? — попита Уил и ми подаде чаша шампанско. Отказах. Исках да пийна нещо истинско в ресторанта.

— Излизаме от секс клуб за бога — обади се Хенри. — Оставете го на мира.

Трябваше да положа огромни усилия, за да запазя неутрално изражение. Уил и Хенри не знаеха, че момичетата са тук, но мисля, че бяха на прав път с догадките.

— Хенри е прав — намесих се. Учудвах се на себе си, че защитавам Бенет, затова че отиде да чука годеницата си и то първата вечер от ергенското си парти. Добре де, не вечер, а уикенд. — Може би са му трябвали няколко минутки. Момчето е печално известно с това, че основният пътеводител в живота му е пенисът му.

— Ха — изляя Уил. — Много ме кефиш. Как деликатно намекваш, че си неговата пълна противоположност.

Прав беше, но какво от това. След като се разделих със Сара, не можех да мисля за нищо друго освен за нея — какво прави, с какво е облечена, и разбира се къде мога да я изчукам. От друга страна, обичах да споря с Уил и не можех да не си начеша крастата.

— Признавам, че много мисля за Сара — започнах.

— Напълно разбираемо — прекъсна ме Уил и ме погледна многозначително.

— Но — продължих, без да обръщам внимание на забележката му, — винаги съм напълно в състояние да държа главата на раменете си, когато се налага.

Той допълни чашата си, отпи от шампанското и се облегна назад.

— Мхм. Един истински мъж с глава на раменете, а не под кръста, никога няма дори да си помисли, никога няма да му мине през ума да зареже отговорностите си и... да речем приятелите си, заради жена.

Кимнах войнствено. Уил май ми готвеше капан.

— И когато забрави да ме вземеш от летището, когато се прибирах от Китай, защото било „спешен случай“, което разбира се

означава, че Сара ти е духала на задната седалка на колата ти, ето на това му казвам да си държиш главата на правилното място.

Хенри стовари лапата си на гърба ми, предполагам да ме поздравя.

— Хитро копеле си ти — каза той, а аз му намигнах, но знаех, че Уил тепърва ме почва.

— И когато ме заряза с трима от най-скучните клиенти на света за цели два часа, за да чукаш Сара в библиотеката в къщата на Джеймс, това също беше пример как да си държиш главата, където трябва. Да, Райън определено трябва да вземе пример от теб и да спре да мисли с пениса си.

— Мисля, че си схванал идеята — засмях се.

— Да, само исках да се уверя, че ти си я схванал — усмихна се с най-чаровната си усмивка и вдигна високата чаша до челото си за наздравица.

Спряхме на един светофар на няколко метра от MGM и макар че очаквах с нетърпение да се навечеряме, все не можех да се отърва от мисълта, че можеше да изтичам до аптеката преди Бенет да се сети да забегне.

— Работата е там, че ако правеше нещата по-организирано и в по-строен график — продължи Уил, — щеше да имаш време и нямаше отчаяно да чакаш и да чукаш във всяка свободна секунда.

— График? — попита Хенри.

Наведох се напред и поясних:

— Има предвид календара си за срещи с жени. Нашият Уил, който не спира да раздава акъл цяла вечер, може и да не е закачен за някоя фуста, но никога не му липсва женска компания. Неговите връзки са „чисти, опростени и на принципа на ротацията“. Така поддържа календара за чукане — подредено, спретнато.

Уил гледаше ту мен, ту Хенри и изглеждаше много объркан.

— Чакай, искаш да кажеш, че планираш вечерите си за чукане?

— Не — отвърна Уил и ме изгледа лошо. — Това означава, че жените, с които се виждам, знаят една за друга. Освен това са напълно наясно, че в момента не търся нищо сериозно и така е много добре, защото те също не търсят връзка. Всеки получава каквото търси. Но не се правя, че ме боли язва и не бягам до аптеката, когато искам да чукам

и не излизам по средата на бизнес среща, защото не мога да намеря време в програмата си за секс.

— Така е — казахме в един глас с Хенри.

Колата спря и тримата погледнахме през прозорците.

— Май най-сетне пристигнахме — каза Уил. — За бога, защо отне толкова много време, при положение че сме само на три пресечки от онова място.

Излязохме и се огледахме наоколо. Беше безумен, тотален хаос. Пред бордюра имаше заформена дълга колона от таксита. Разтоварваха хората и в същата секунда се качваха други и заминаваха още с отворени врати.

— Изглежда има счупен хидрант — каза шофьорът ни и посочи сградата. — Мога да ви оставя, но няма да мога да ви взема до час.

Уил и Хенри минаха зад колата и се присъединиха към разговора ни.

— Няма проблем — казах. — Ще вечеряме, а имам предчувствието, че няма да стане бързо.

Бях разкъсан между вечер с приятелите си и желанието ми да се уверя, че Сара е добре. Ставах все по-нервен, не можех да стоя на едно място, независимо че се бяхме разделили едва преди час. Шофьорът кимна и ние тръгнахме към казиното, после по знаците към ресторанта.

Очевидно клубът беше съвсем наблизо, защото докато вървахме през лъскавия ресторант към нашата маса, вибрациите от музиката се усещаха по стените и през пода. Ритъмът на музиката отговаряше едно към едно на ритъма и темпото, с което се натрупваше напрежението в тялото ми. *Сара Сара Сара*. Като жужене под кожата. Погледнах телефона си за хиляден път. Никакви съобщения. Къде беше? Дали Бенет беше успял да намери Клоуи и ако я беше намерил, защо Сара не се бе обадила досега?

Прехвърлих някои от последните снимки на телефона ми: двамата, гушнати в леглото, нейна снимка — просната под мен, краката ѝ натезжали от удовлетворение след яко бързо чуване, снимка от близо на гърдите ѝ, снимка на ръката ми върху дупето ѝ, когато я чуках късно след работа в моя офис.

Очевидно бях загубил нишката на разговора, защото гласът на Уил проби замътеното ми съзнание. Точно изучавах, за кой ли път,

снимката с червените устни на Сара около пениса ми.

— Макс — каза Уил и дори потропваше с кокалчетата на пръстите си по масата. Вдигнах поглед. Бях крайно изненадан да видя, че сервитьорът ни вече е застанал до масата и бързо изключих екрана на телефона си.

— Нещо за пиене, сър?

— Извинете — промърморих. — Уиски „Маккалън“. Чисто.

— Дванайсет, осемнайсет или двайсет и една годишно?

Очите ми се оживиха на секундата.

— Двайсет и една. Брилянтно!

Той записа поръчката и веднага направих опит да се върна към снимките в телефона си, но Уил се обади:

— Или ще споделиш с нас, или прибери това нещо. Знаем какво гледаш, извратено копеле. Нали помниш защо сме тук? Никакви момичета?

Хенри кимна с глава и ме замери с парче хляб от другия край на масата.

— Никакви жени! Напълно подкрепям — каза.

— По принцип, причината, поради която се оставих да бъда убеден да дойда на това място, беше обещанието ти, че няма да съм резервното колело в багажника ти и че няма да ме зарежеш заради Сара.

Въздъгнах и прибрах телефона си. Прав беше. И точно тогава вдигнах поглед и видях Бенет. Вървеше право към нас.

— Я да видим кой е тук — казах саркастично.

Хенри издърпа един стол за брат си.

— По-добре ли си?

Бенет разкопча сакото си и седна.

— Значително по-добре — каза Бенет, ухилен до ушите. Бенет Райън се усмихваше.

Питиетата ни пристигнаха, пресегнах се за моето и го погледнах над ръба на чашата си.

— Бързичко стана, нали? — попитах и изпитах крайно задоволство, когато ухилената му мутра се намръщи. — Някои неща са далеч по-хубави, когато се правят бързо. Като ходенето до аптеката например.

— Нищо не е в състояние да направи един мъж така щастлив, както ефективността на работата на фармацевтките — отвърна Бенет със самодоволна усмивка.

— А ти не си обикновен мъж, ти си цар сред мъжете — казах и се засмях. После вдигнах скоча си за тост, а той вдигна чашата с вода. — Поръчай си един коктейл в чест на всички ефективни фармацевтки по света.

— Защо имам чувството, че разбирам само половината от разговора? — попита Уил с оглупял поглед. После присви очи. — Какво става? Нещо, което не трябва да знаем ли?

Аз се изсмях по възможно най-естественния начин.

— Не знам за какво говориш, пич. Само се ебаваме.

Хенри отвори менюто и се зачете, но Уил не беше никак убеден. Сигурен бях, че мисли, че го лъжа. Погледна встрани едва когато Хенри му посочи една количка, отрупана с меса, която приближаваше нашата маса. Реших, че това ще им задържи вниманието за известно време. Наведох се към Бенет и попитах много тихо:

— Къде е Сара?

— Много ли ти се иска да знаеш?

— Задник.

— Ей, ти започна пръв с изненадите — каза Бенет и се пресегна към чашата с уискито ми. Плеснах го по ръката.

— Аз ли? За какво говориш?

— Знаеш много добре. Клоуи, тук, във Вегас. Колкото и да съм ти благодарен, не се опитвай да ме убеждаваш, че не е била твоя идеята за танца в задната стаичка.

— Направих го за теб.

— За мен? — изсмях се той. — Да, точно за мен, за да мога да съм зает с нещо, докато ти чукаш Сара в същия клуб.

Май беше прав.

— Не се опитвай да ми обясняваш — продължи той, — че ако Сара те беше дразнила четирийсет и пет минути в сексклуб, нямаше да хукнеш на секундата и да... оправиш нещата. Дори и ако от теб се очаква да си с приятелите си на ергенското ти парти.

— Съвсем правилно — засмях се и казах много тихо: — Тази вечеря ще продължи поне два часа. Мога да се върна до двайсет минути.

Той пак посегна към напитката ми и този път му позволих да я вземе.

— Има среща с приятел — прошепна.

— Има среща с... какво?

— О, притесни се, нали? Нараних чувствата ти? Не съм сигурен дали е редно да ти казвам — заяви Бен и огледа лицето ми. — Очевидно цялата вечер е планирана в твой интерес, става дума само за теб, и няма нищо общо с ергенското ми парти. Единственото, което те интересува, е това, което мърда в гащите ти.

— Или пък — започнах, — мога да кажа на Хенри за онзи път, когато чука две момичета в неговото легло, докато той беше на работа и вършеше твоите задължения. И то по време на празници.

Това го свали на земята.

— Има приятелка, която танцува в „Планета Холивуд“. Клоуи спомена, че искала да се видят в почивките, за да я прослуша за танцорка.

Това беше всичко, което ми беше нужно да чуя. Избутах стола назад и станах. Уил и Хенри ме изгледаха над менютата си.

— Къде отиваш? — попита Хенри. — Тука имат някакви стекове по кило парчето!

— В тоалетната — казах и сложих ръка на стомаха си. — Аз... Ох, не ми е добре.

— И на теб ли? — попита Уил.

Кимнах, поколебах се само за секунда и казах:

— Връщам се веднага.

Хукнах навън. Кръвта ми пулсираше в краката и под кожата, гореща и гъста от тежка потребност да усетя как Сара потръпва под ръцете ми.

Когато хукнах по тротоара, миризмата на асфалт ме удари в носа, но не вдигнах поглед — търсех в телефона си как най-бързо да стигна до „Планета Холивуд“. Пред казиното беше същински хаос, някои от колите не бяха помръднали, но не се виждаше пукнато такси. Мамка му, как да стигна?

Огледах се и погледнах колата до мен. Вратите бяха отворени, а ключът висеше на таблото на ключодържател с Айфеловата кула. Бяха ми нужни само пет минути да взема решение. Никога не бях крал, още

повече кола. Как съм могъл да допусна това? Такъв непростим пропуск!

Не я крада, а я вземам назаем.

Да, опитах се да се убедя, че я вземам назаем. Огледах се във всички посоки, мушнах се през отворената врата и врътнах ключа. На седалката до мен някой беше оставил тъмна шапка. Завъртях я веднъж в ръцете си и я сложих. *Е, когато си в Рим...* знаеш как е.

Нямах никаква представа какво, по дяволите, правя. Знаех само, че вече форсирам колата и се отдалечавам от тротоара. Бях убеден, че от този миг нататък нищо не може да се обърка.

* * *

Оказа се, че крадената... не, взетата назаем лимузина се кара ужасно трудно. Беше тежка, не можех да преценя реалните ѝ размери и със сигурност се забелязваше от хиляди километри. За мое щастие трафикът се оказа поносим, пристигнах много по-бързо отколкото очаквах.

Казиното блестеше пред мен с милиардите си неонов светлини. Влязох в подземния гараж, метнах ключовете и шапката на първия портиер, когото видях. Със сигурност задигането на чужда кола по време на ергенско парти във Вегас не беше заложено в програмата.

Качих се на един от ескалаторите и хукнах нагоре. Вземах по две или три стъпала наведнъж. Таванът беше опасан с пурпурни неонов светлини. Имаше и огромен полилей. Следвах знаците към Пийпшоу бара, който се оказа точно срещу казиното.

Влязох и се огледах из затъмненото помещение. Осветлението на сцената беше още по-наситено пурпурно. Плюшеният килим, седалките, дори няколкото души, които се разхождаха по сцената, изглеждаха окъпани в пурпурно. Беше тихо. Очевидно имаше антракт или следващото шоу не беше започнало.

Въпреки слабото осветление, намерих Сара на секундата и веднага тръгнах към нея. Вървах бавно, исках да я погледам, докато седи и не знае, че съм там. Исках да ѝ се порадвам. Тя гледаше към някого на сцената и се усмихваше. Тази жена ми спираше дъха. И сега

в пурпурната светлина исках да запомня всеки детайл: блясъка на косата ѝ, гладката ѝ безупречна кожа. Исках да я снимам точно такава.

Репетицията започна, музиката изведнъж стана по-шумна, а осветлението в залата — съвсем приглушено. И точно тогава седнах до нея. Едва виждах собствената си ръка пред лицето си, но тя сякаш ме бе очаквала, защото почти не реагира. Погледна ме спокойно, усмихна се. Нежните ѝ пръсти се заиграха с деликатния медальон, който ѝ бях подарил за Коледа. Сложих ръка на бедрото ѝ и погледнах към сцената.

Някакъв мъж броеше десет, девет, осем... и на нула момичетата в оскъдни костюми, общити с камъчета, се изправиха на палци и започнаха да се въртят. Зави ми се свят само докато ги гледах. Танцуваха, въртяха се и после се спряха под светлината на прожектора, за да се целунат.

Стиснах бедрото ѝ по-силно, плъзнах палеца си под полата ѝ и чух как дишането ѝ леко се учести. Освен нас, в залата нямаше никой и се чудех... Тя обичаше да я гледат, но дали беше възможно това да се промени сега... дали щеше да ѝ хареса да гледа някой друг?

Ръката ми се плъзна по-нагоре и остана между бедрата ѝ. Наведох се напред и целунах ухото ѝ. Тя въздъхна, наклони глава, докато събирах косата ѝ, за да открия шията ѝ и прокаравах език по нея. После се отдръпна съвсем лекичко, колкото да погледне в очите ми, обърна поглед към момичетата на сцената сякаш питаше *Тук ли? Докато танцуват и се докосват на сцената?*

Появи се друго момиче, което започна да танцува около златист пилон. Сега сценичното осветление падаше предимно върху нея. Движенията ѝ бяха чиста акробатика, ръцете и краката ѝ бяха много изящни, тялото ѝ се огъваше с ритъма на музиката. Беше еротично. Бях възбуден не само от присъствието на Сара, но и от начина, по който реагираше на шоуто. Усмихнах се и прошепнах в бузата ѝ:

— За какво мислиш?

— И питаш?

— Може би искам да чуя как го казваш.

Тя преглътна тежко.

— Ще го направим ли? — В гласа ѝ се усещаше болката от желанието ѝ, същата, която усетих по-рано в „Черното сърце“.

— Може би няма да можем да направим всичко, Цвете — казах и плъзнах пръст между краката ѝ, отместих бикините встрани и

прокарах пръст по клитора ѝ. — Все още ли си мокра от мен?

Тя преглътна пак, езикът ѝ се стрелна навън и навлажни сухите си устни.

— Да.

Вкарах пръста си.

— Все още ли ме усещащ? — Притиснах пръст по-дълбоко, тя почти изхълца, устата ѝ изглеждаше мека, обла, устните ѝ блестяха в оскъдната светлина на залата.

— Някой може да ни види — казах тихо. Тя бавно отпусна глава назад и затвори очи. Когато вкарах и втория пръст, тя се опита да каже нещо, но очевидно не намираше думите. Усмихнах се. Обичах да гледам какво мога да направя с нея — да я оставя без дъх и загубила дар слово.

— Нали това е целта? — каза накрая.

— Камерите... — Огледах се да видя къде приблизително бяха камерите. — И какво ще направиш, сладка Сара? Ако някой те види така? По-добре ли ще го направиш? Ще свършиш ли върху пръстите ми веднага щом чуеш стъпките им по стълбите?

Тя простена тихо и погледна надолу, където пръстите ми влизаха в нея. Разтвори крака по-широко и изви гръбнак да ги усети по-дълбоко. Обичах копнежа и нетърпението ѝ, обичах я, когато беше такава, когато се предаваше и ставаше като глина, с която можех да правя всякакви формички, когато можех просто да вземам, да пия от нея. Харесвах я такава. Отчаяна, изгубена в усещането.

Простенах и стиснах пениса си през панталоните, защото... Господи... винаги ли щеше да е така? Винаги ли щях да я желая така, винаги ли щях да съм като ударен с мокра кърпа глупак, когато съм край нея. Винаги ли щях да се държа като пълен идиот?

Исках да я сложа в скута си и да я плъзна върху мен, да чувам как пици, как вика името ми. Пак, и пак, и пак. Исках да чувам как ехото се удря във високия таван и как заглушава музиката, как кънти около нас и вибрира във въздуха. И тогава хората на сцената щяха да знаят, че е моя.

Но не можехме да направим нищо подобно. Когато от устните ѝ се откърти тих стон, аз се наведох и прошепнах в ухото ѝ да бъде много тиха. Кожата ѝ настръхна под дъха ми. Очите ѝ бяха заковани на сцената, където едно момиче танцуваше само по бикини. В

непрогледния мрак се опитах да разчета чертите на лицето ѝ. Погледнах надолу, привлечен от движението под блузата ѝ. Дразнеше зърната си. И докато гледах как се възбужда от мен и от това, което ставаше на сцената... едва не свърших в панталоните си.

Сърцето ми блъскаше в ребрата, обхванах пениса си и усетих как оргазмът на Сара приближава. Светлините на сцената едва докосваха лицето ѝ, но забелязах как една блестяща капчица пот се стича от челото ѝ. С всяко движение на палеца ми върху клитора ѝ стоновете ѝ ставаха все по-дълги. Бедрата и тазът ѝ се движеха по-бързо. Усещах как самият аз съм към края. Оргазмът се спусна по гръбнака ми.

— Сара — прошепнах, но тя се наведе напред и ме целуна грубо. Искаше ми се да мога да извадя телефона си и да снимам как зъбите ѝ се впиват в устната ми. Исках да видя как изглежда отстрани, когато езикът ѝ се стрелва напред да усети вкуса ми.

Дишаше бързо, грубо, усещах как оргазмът я залива, горещ и див. Музиката поглъщаше звуците ѝ. После протегна ръка към ципа ми и аз я последвах почти веднага.

— О, мамка му, да! О, да! — казах и буквално се стопих в стола си. Главата ми се отпусна назад и се оставих на изживяването. — Мамка му, по-бързо, Цвете. Бързо!

Тя прокара ръката си само още три пъти и усетих как удоволствието се спуска по гърба ми, зад затворените клепачи очите ми буквално щяха да изскочат и свърших в пулсиращата ѝ ръка.

Изведнъж музиката ми се стори ужасно силна, оглушителна. Отворих очи. Премигнах няколко пъти и с облекчение усетих как температурата на тялото ми бавно започва да се регулира. Сара ме гледаше и ми се усмихваше с най-широката си, щастлива усмивка, онази усмивка, която винаги грееше на лицето ѝ, когато успееше да си докаже и да докаже и пред очите на който ни гледаше, че ме притежава, че съм нейна неприкосновена собственост.

— Тази случка трябва да се добави към списъка ни — казах и се загледах в танцуващите на сцената момичета. Видях как Сара се наведе и извади от чантата си мокра кърпичка да почисти ръцете си. — Напомня ми на добрите стари времена, когато ми казваше, че сме дотук и че трябва да си вдигна ципа и да си ходя.

Тя се засмя.

— Как успя да се измъкнеш?

— Казах им, че отивам до тоалетната и тръгнах.

Веждите ѝ изчезнаха под падналата върху челото ѝ коса и избухна в смях.

— И си в тоалетната толкова много време?

— Предполагам ще се опитат да изтръгнат истината. Майната им.

Оправих дрехите си, наведох се към нея и обгърнах лицето ѝ с ръце. После прокарах пръст по нослето ѝ:

— Трябва да тръгвам.

— Да, трябва.

— Обичам те, Цвете.

— И аз те обичам, страннико.

ПЕТ БЕНЕТ РАЙЪН

Бях сигурен, че изглеждам като идиот. Уил и Хенри си пиеха и разглеждаха менюто и изобщо не обръщаха внимание на факта, че седях до тях и от време на време се хилех като малоумен. Независимо от отсъствието на Макс, все още бях като надрусан от забавленията с Клоуи. Как я бях напляскал по дупето и как я изчуках в онази тоалетна. И тази прелестна жена щеше да бъде моя съпруга! Нямаше по-голям късметлия на света от мен.

— Готови ли сте да поръчвате? — попита сервитьорът и прибра няколко празни чаши от масата. Уил и Хенри за първи път вдигнаха очи от менюто и се огледаха.

— Макс няма ли го още? — попита учудено Уил.

Поклатих глава и се захванах да сгъвам вече сгънатата салфетка, само и само да не ги поглеждам в очите.

— Както по всичко личи.

— Да го чакаме ли, или...? — попита Хенри. — Мога да отида и да утрепя малко време в казиното, докато чакаме. Така и така сме тук.

Погледнах часовника и изпъшках. С всяка минута нескопосаното му извинение, че отива до тоалетната, изветряваше и вече звучеше ужасно тъпо. Не ми пукаше дали момчетата ще се усетят какво прави Макс и дали щяха да му наричат задника, което между другото щеше максимално да ме изкефи, но ако разберяха за него, нямаше начин Макс да не ме повлече със себе си. Имахме цял уикенд пред нас само с момчетата, и Уил щеше да направи живота и на двама ни истински ад, ако разбере, че сме се измъквали да чукаме приятелките си на Свети Валентин.

Уил беше единственият необвързан и най-пламенно отдаден на каузата да прекараме дните по мъжки. Изведнъж ми стана много съвестно. Като не броя Хенри, който беше женен от доста време, и тримата се интересувахме повече от жени, отколкото от комар, а Уил

беше единственият, който нямаше да чука нищо този уикенд. Заради мен.

— Разбира се. Трябва да се върне всеки момент — казах. — Вероятно не му е добре.

И докато се опитвах да измисля как да замажа положението, сервитьорът въздъхна и обясни:

— Ще се върна след няколко минути, господа.

Уил ме изгледа с присвити очи.

— Аха, не му е добре. И някой ще ми каже ли какво, по дяволите, става тук? — Беше започнал леко да заваля думите. — Няма начин човек да има толкова силна и дълга диария и все още да е жив.

— Благодаря за апетитния анализ и пикантното описание. Ще отида да видя къде е и да го питам колко още да го чакаме. Вие поръчвайте и за нас. Искам филе. Много кърваво. Тръгнах към изхода и викнах през рамо с усмивка: — Вземете си по още едно питие. Аз черпя.

Настроението в ресторанта се бе променило за времето откакто пристигнах. Осветлението се бе сменило от деликатно бяло в топло златисто. Всички цветове изглеждаха много по-ярки. Музиката беше по-силна, но без да се натрапва и да притеснява хората и без да се налага да се надвикваш с тонколониите, за да чуеш какво се опитват да ти кажат. В същото време някак пулсираше в гърдите ти, в системата ти. Като втори пулс. Наподобяваше повече на нощен клуб отколкото на изискан ресторант. Излязох и пуснах съобщение на Макс:

Къде си бе задник?

Крачех по излъскания под пред ресторанта и се чудех дали ако взема и се махна от тук ще ми се размине. След по-малко от минута получих съобщението му:

Паркирам. Две минути.

Трябва да поговорим. Ще те чакам долу при портиера.

Метнах един поглед назад да видя дали Хенри или Уил не са тръгнали след мен и се спуснах надолу да пресрещна Макс. В казиното беше истинска лудница. Кипеше от живот и смехове на щастливи хора. Двама полицаи стояха до входа и разговаряха с няколко портиера.

Макс мина през входа, спря точно пред мен, закопча сакото и оправи вратовръзката си.

— Винаги нетърпелив! — каза и метна едно око към полицията. После ме стисна настоятелно за рамото и добави: — Може ли да се преместим малко по-навътре? — И ме подбутна напред, така че полицията да не ни вижда.

— О, сега съвсем се успокоих. Бягаш от полицията? Какво, по дяволите, става? Престъпление след престъпление и аз съм съучастник във всичко това? Какво си направил? — Прокарах пръсти през косата си.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре, пич. Повярвай ми.

— И тая тоалетна. Сериозно ли не можа да измислиш нещо по-креативно, Макс? Това ли е най-доброто, на което си способен? „Отивам до кенефа“?

— Аха, като се замисля, твоето извинение никак не беше по-добро. Язва? Губиш форма, копеле. Онзи Бен, когото познавах в университета, би се срамувал от тази жалка гледка. Любовта те е превърнала в желе.

Въздъгнах и се огледах.

— Няма те почти цял час. Какво прави толкова дълго?

Той ми се усмихна доволно, щастлив като нахранено бебе. Мамка му, как успяваше да докара този вид, сякаш няма никаква грижа на света. Но май и аз имах същото изражение преди десетина минути.

— Е, току-що докарах момата до пищящ оргазъм.

— Добре, знам. Нямахше нужда да влизаш в такива подробности.

— Ти попита, аз ти отговорих — каза и опъна врата си. Прешлените му изпукаха. — Как са момчетата?

— Опитват се да заменят кръвта с водка и дискутират красотата на престарелите мръвки.

— Да сядаме да ядем тогава?

Той се опита да мине покрай мен и да нападне менюто, но аз го хванах за ръката и го спрях.

— Виж, знаеш какво съм правил, и аз знам какво си правил, затова да караме по същество. В Ню Йорк ако успея да хвана Клоуи насаме за десет минути, трябва да падна на колене и да благодаря на бог. А те са тук само за една вечер. Да си помогнем взаимно?

Изражението му изведнъж стана много сериозно. После кимна и каза:

— Само аз ли намирам за жалко смешен факта, че е Свети Валентин, а ние, не те, ние се държим като идиоти и ги гоним из цял Вегас. Не трябва ли и те да се поизпотят малко?

— Мина ми няколко пъти през ума — казах и поклатих глава. Тези жени ни бяха превърнали в клинични случаи за психиатрията. — Трябва ни план. Няма да е проблем да докараме Хенри и Уил до кома от ядене на месо, но това няма да продължи дълго. А Уил започва да подозира нещо.

— Тук съм съгласен. Как мислиш, колко знае?

— Не съм сигурен. Хенри не е спрял да пие и да гледа към чиповете за покер в джоба си. Но Уил мисли, че двамата имаме някакъв стомашен вирус. Или друг проблем с храносмилането. — Макс въздъхна тежко. — Искам да я вида пак, копеле. Не мога да си кривя душата. Искам да кажа... тя е тук и тя е... просто ще искам да я видя пак.

Той ме погледна с разбиране и каза:

— Ако Уил разбере, че не мога да изкарам и един уикенд, без да се виждам със Сара, никога няма да спре да ми се подиграва, няма да ми даде да дишам. Чу го в лимузината. Обичам го, но и без да му паля фитилите си е чикиджия. Този път не мога да допусна да разбере — каза Макс и поклати глава.

— Точно за това говоря. Брат ми не спира да ми се подиграва за Клоуи и ще се държи за този случай до края на дните ми, няма да се откаже да натяква как съм я чукал, докато все още е работела за мен. И ако разбере, вярвай ми, няма да има семейно събиране, на което Хенри да не разкаже за „втория път, когато Бенет не успя да си го държи в гащите“. Няма да стане, не мога да го допусна.

— Така е.

— И какво правим сега? Как да го организираме да ги проверим момичетата още един път тази вечер?

Макс zakрачи пред бюрото за резервации и изведнъж се обърна към мен.

— Знам какво. Сетих се.

— Каж ми.

— Мисля, че... — Погледна надолу сякаш дообмисляше плана. — Мисля, че трябва да им отвлечем вниманието. И трябва да направим така, че Уил да прекара една страхотна, незабравима вечер. Но само с

пиене няма да стане. Тези двамата поркат цяла вечер и все още не са под масата. Не искам да ги намерим в някоя канавка паднали в несвяст или да си разбият главите някъде.

— Това е ясно — казах.

Макс извади телефона си и започна да рови из номерата си. Престъпвах нетърпеливо от крак на крак и се оглеждах във всички посоки. Всеки момент очаквах Хенри да излезе и да ме завлече в ресторанта.

Когато погледах към Макс, той бе намерил номера, който търсеше.

— На кого се обаждаш?

— На господин Джони Френч.

— Всъщност, откъде го познаваш? Стар приятел?

Макс се засмя.

— Не съм сигурен, че мога да го нарека приятел. Не съм сигурен, че той би нарекъл някого приятел. Но ми дължи някоя и друга услуга, и както вече се убеди, осигурява точно този вид услуги, които могат да помогнат в нашата ситуация.

— Направо ме е страх дори да си помисля накъде вървят нещата.

— Човек трябва да има вяра. Уил е малко... да речем харесва... да бъде в компанията на красиви дами — каза Макс с усмивка. — Ние просто ще му... асистираме.

— Ще му асистираме?

Макс ме погледна многозначително.

— Искаш да ми кажеш, че ще му уреждаме курва? — почти извиках.

Той ми направи знак да мълча и се огледа.

— Не можа ли малко по-високо? Да те чуят всички? Бен, не съм мислил, че си такъв пуритан. Направо ме шокираш. Искаш да им отвлечем вниманието, нали? Точно това правим.

— Но...

— Той вдигна пръст да ме накара да млъкна и сложи телефона на високоговорител, за да слушам и аз. Джони Френч отговори след няколко позвънявания. Гласът му беше плътен и много сериозен.

— Какво мога да направя за теб, Макс? Отново...

— Как сте тази вечер, господин Френч? — попита Макс.

— Все още добре.

— Надявам се да не те будя?

Дрезгавият му смях гръмна в слушалката.

— Това беше смешно. Надявам се всичко да е било по вкуса ви.

Макс се усмихна и повдигна вежда. Едва сега ми мина през ума, че нямам никаква представа какво бяха правили Макс и Сара, докато аз бях с Клоуи. Знаех, че са били заедно, но започвах да се чудя дали искам някога да чувам подробностите и дали бяха изобщо за пред човешки уши.

— Беше перфектно. Дяволски добро, човече. Както винаги, разбира се. Трябва да ти кажа, че това място е яко изпипано и организирано.

— Радвам се да го чуя. Сега казвай какво искаш.

— Става дума за услуга.

— Така си и мислех — казах Джони леко раздражен.

— Работата е там, че сме в малко неловка ситуация и имаме нужда от помощта ти.

— Слушам.

— Имаме нужда от... нещо... някой, който да послужи за отвличане на вниманието.

— За отвличане на вниманието и за забавление?

— Да. Сара е тук, както знаеш, но и приятелите ни са тук.

— Аха... И искате да ги разкарате.

— Не точно. Просто искахме да се... позабавляват. Става дума за единия само. Искаме да е в пълна безопасност, но и да е... зает с нещо приятно през останалата част от вечерта.

— За да можете да избягате с гаджетата си на шибания Свети Валентин.

— Нещо такова — усмихна се Макс.

Настана гробовна тишина. С Макс се спогледахме учудено.

— Да не би да затвори? — попитах само с устни.

Макс сви рамене.

— Тук ли си, Джони? — попита в слушалката.

— Тук съм. Да, няма проблем. Абсолютно съм сигурен, че имам перфектното средство за отвличане на вниманието.

* * *

— Нямам му доверие — казах, докато вървахме към ресторанта.
— Стига си се тревожил. Джони винаги държи на думата си. Уверявам те.

— Не ти се зарадва особено.

— Не е точно от хората, които ще ме посрещнат с китки и ще ми кажат колко добре изглеждам — каза Макс и махна безгрижно с ръка.

— Прозвуча сякаш сме пълни задници. Заради това, което правим.

— Та ние сме задници. Подли задници.

Макс беше съвсем прав.

— А Хенри? — попитах на последното стъпало пред входа на ресторанта.

— Мислиш ли, че ще е проблем?

— Мисля, че ако бутна в джоба му хиляда долара, няма да го видя до вторник сутринта.

— Страхотно. Значи сега ще хапнем добре, ще изчакаме Джони да изпрати някого, и после отиваме да намерим момичетата. Ако всичко мине добре, няма да видя тъпата ти мутра до утре сутринта, когато ще можем да започнем уикенда както си му е редът.

— Става.

Стиснахме си ръцете и влязохме в ресторанта, но вече с набелязана цел. Уил и Хенри си седяха точно където ги бяхме оставили, но сега вече около тях имаше планини от плата и чинии. Стекове, риба, салати, бекон, задушени зеленчуци и нещо като гигантска мида.

— Майко мила? Какво е това? — попита Макс и огледа храната, с която спокойно можеха да се нахранят и дори да преядат над десет души. — Трябва да сте били поизгладнели.

— Не знаехме какво ще искате — каза Хенри. — Освен това Бен плаща, така че...

— По-добре ли си? — обърна се Уил към Макс, но звучеше доста скептично.

— Много по-добре. Благодаря. И умирам от глад.

Седнахме и Макс веднага повика сервитьора.

— Може ли още едно уиски „Маккалън“?

— И гимлет с водка „Белведере“ за мен и донесете по още едно за тях двамата — казах и посочих Уил и Хенри.

— Какво пропуснах? — попита Макс и наблъска някакви картофи в чинията си. — Решихте ли се вече да се хванете за ръка и да избягате заедно в незайна посока на края на света. Мисля, че в казиното на първия етаж има бюро за експресни сватби.

— Не — отговори Уил. — Всъщност обсъждахме кой ще е следващият и аз точно му обяснявах, че единственият възможен отговор е, че това ще сте ти и Сара.

— О, не знам, никога не знаеш какво ще се случи с някоя от редовните в графика ти — каза Макс, на което Уил се изсмя.

— Какво ще кажеш по въпроса, Стела? Мисля, че ти и Сара сте следващите — каза Хенри, а Макс го погледна с онази мистериозна усмивка, която винаги цъфваше на лицето му, когато станеше дума за Сара.

— Все още не съм водил такъв разговор с нея, така че едва ли сега ще седна да го провеждам с теб.

— Но със сигурност си мислил по въпроса — казах. Никога не бях виждал Макс да се влюбва. А със Сара не беше само влюбване, беше лудост и аз много добре познавах това чувство. Вероятно бе мислил за брак.

— Разбира се. Но е малко рано. Имаме време.

Напитките (загубих им края) пристигнаха и той вдигна чаша за тост:

— За Бенет и Клоуи. Пожелавам ви да не се карате толкова често, но дори и това да не се сбъдне, защото кого заблуждавам с подобно пожелание, то нека кавгите ви бъдат последвани от яко чукане.

Чукнахме се и отпихме по една голяма глътка. Помещението ставаше ту прекалено голямо, ту се смалчаваше, сякаш стените се движеха. Оставих водката и посегнах към чашата с вода.

— Нямам търпение да стигнем до казиното — каза Хенри и потърка ръце. — Говорих с някои от дилърите. Малко съм разочарован, че има стриктни правила и не приемат неразумни залози, но казиното не може да спечели всяко едно раздаване.

— Впечатлен съм. Май си направил много сериозно проучване — казах и за секунда се зачудих дали е време да започвам да се тревожа за брат си.

Той не каза нищо; заби вилица и нож в стека си и се захвана да го реже. Реших, че ако започне да говори за броене на карти или някоя

друга измама, веднага ще се намеся. Кой казва, че не съм добър брат?

Докато вечеряхме, с Макс на няколко пъти се спогледахме конспиративно, гледахме прекалено често към вратата и после към останалите. Точно когато Уил отиде до тоалетната, Макс получи съобщение.

— Тук е — прошепна той, написа отговор на съобщението и го изпрати. — Писах на Джони как е облечен Уил и че ще застане на входа на ресторанта... по някое време.

— Това ми се струва прекалено лесно — казах и се огледах. Имах лошо предчувствие. — Не може да е толкова лесно, защото откакто познавам Клоуи нищо не е лесно, всичко става ужасно трудно.

— Ще се успокоиш ли накрая! — промърмори Макс. — Това не е бизнес сделка. Това е просто единственият начин да се измъкнем и да чукаме. Дишай по дяволите.

— Майко мила!

Вдигнах очи при възклицанието на Хенри и проследих погледа му, който бе закован върху нещо в другия край на ресторанта. Жената бе спряла Уил точно когато се е връщал от тоалетната. Беше... красива. Безкрайно дълги крака и много дълга червена вълниста коса. Гримът ѝ беше като произведение на изкуството. Беше облечена в къса тясна рокля с ресни с много камъчета. Гледаше го и му се усмихваше. Дланта ѝ беше увита около ръката му. Но...

Сръчках Макс и посочих към нея. После се облегнах и попитах:

— Това... тя ли е?

Очите му се разшириха, после ги присви леко, сякаш се опитваше да я види по-добре, за да разбере какво точно не се връзва.

— Какво по... — обади се Хенри и аз веднага се съгласих. Макс вече трескаво пишеше съобщение, а Хенри и аз гледахме в... дамата на Уил. Беше висока колкото него. Гледаше го мило и някак настоятелно и... изведнъж тръгнаха към бара. Май Уил се канеше да ѝ купи питие. — Нищо не разбирам. Това дали не е...? — не спираше да се диви Хенри.

Уил погледна към масата и погледът му срещна моя. Мамка му! И тогава разбрах и... избухнах в смях. Джони ни беше прецакал, а Уил прекрасно разбираше какво бяхме направили. Така, ръкавицата беше хвърлена.

— Копеле мръсно! — не спираше да псува Макс.

Нямах време да питам нищо, защото Червенокосото започваше да сваля Уил. Всички гледахме в гробовна тишина, когато... дамата на Уил се наведе и прошепна нещо в ухото му. Дланта ѝ беше голяма, по-голяма от моята. И сега я слагаше върху гърдите му, увиваше пръсти около ризата му. Той се засмя, поклати глава и кимна към масата ни. Тя се усмихна съблазнително, хвана го за вратовръзката, придърпа го към себе си и го целуна в устата.

Мамка му!

Уил направи крачка назад като ударен с бутилка по главата и тръгна към масата ни. Когато седна, всички се гледахме и не знаехме какво да кажем, защото наистина не разбирахме какво се бе случило. Уил не каза нищо. Премигна няколко пъти, пресегна се към питието си и отпи. Пресуши го на една глътка, пое дълбоко въздух и каза:

— Вие сте мръсни копелета, това мога да кажа. — Облегна се и мушна една стрида в устата си. — Относно това как беше целувката с мъж... не беше кой знае колко зле.

* * *

— Дали ли съм толкова пиян, или наистина по грешка сме поръчали травестит да забавлява приятеля ни? — попитах Макс.

Той не отговори, а само вдигна телефона си да ми покаже снимката, която Джони му беше изпратил преди секунди. На нея се кипреше един сниман отблизо изпружен среден пръст. Супер.

Засмях се и оставих чашата на масата. Или по-точно блъснах я и не знам как не я счупих.

— Няма да ти казвам „Нали ти казах?“, но нали ти казах? Със сигурност те предупредих.

— Да ти го начукам — каза ядно Макс и се отпусна отчаяно в стола си. — Не, това не е краят на играта.

Уил вече нападаше количката с десертите и все още се смееше.

— Ще чака търпеливо, ще дебне подходящия момент и после тотално ще ни съсипе. Имаш ли представа какво преживях, за да бъда с тази жена, Бенет? Измъкнах се от ергенското парти на приятеля си. Откраднах лимузина. Наех травестит за един от най-добрите си приятели!

Може би заради алкохола или защото цялата ситуация беше толкова абсурдна, започнах да се смея и вече не можех да се спра.

— Мисля, че най-накрая Бен превъртя — каза Хенри. — Кой заложил? — После извади намачкан лист хартия с облозите, които явно бяха правили по-рано днес. — Мамка му, Макс е спечелил!

Облегнах се и потърках лице. Макс беше напълно прав, играта не беше приключила.

ШЕСТ МАКС СТЕЛА

Сред неспирния говор, подрънкването на чаши, жуженето на слот машините в залата и навсякъде около нас от време на време, само през две минути се чуваше и гръмогласният смях на най-големия чикиджия на света — Уил.

— Питам се дали някога мъжка проститутка ти е правила свирка — замисли се той. — Без да разбереш?

Свих рамене, но ситуацията беше толкова смешна и абсурдна, че започна да бълбука в мен и да напира да избие.

— Дори и да ми се е случвало и да не съм разбрал, обзалагам се, че е било фантастично.

— Да, поне щеше да стиска здраво — съгласи се Бенет, който не бе спрел да се смее от доста време.

— И по-голям език за големия уред — добавих.

— Мамка му, както го описвате, започвам да съжалявам, че не му дадох шанс — каза Уил и вдигна празната си чаша към сервитьора да му подсказе да донесе още едно от същото. — Къде отиваме след това?

— Мислех да атакуваме „Кристалния бар“ — предложих, при което Бенет се изправи в стола си и каза:

— Или да се върнем в „Беладжио“?

— Всъщност някой знае ли къде е Хенри? — попита Бенет и започна да се оглежда, но май не му пукаше особено, защото не си направи труда да стане и да го потърси.

И точно тогава Клоуи и Сара се появиха зад ъгъла хванати ръка за ръка и се отправиха директно към масата за блекджек на няколко метра от бара. Лицето на Бенет се изопна, раменете му се изправиха инстинктивно, което веднага привлече вниманието на Уил и той погледна в посоката, в която гледахме и ние.

— Това какво е? Пак някаква шега? — попита гневно той и едва успя да промърмори някакво „благодаря“ на сервитьора, който му

донесе напитката. — Те не знаят, че сте тук, нали? О, БОЖЕ! Знаят! Ето защо се държите като пълни идиоти цялата вечер. Вие четиримата да не би да имате имплантирани в гениталиите си някакви уреди за сигнализиране при нужда от секс. — Въздъхна. — Да, сега вече всичко си идва на мястото.

С Бенет се изправихме като по команда. Изпънах ръце над главата си и оправих ризата в панталоните си. Уил може да ме ебава, колкото си иска. Това ще е после. Сега обаче отивах при Сара.

— Е, поне ще имаш време да си допиеш коктейла — казах и кимнах с глава към чашата на Уил. — Господа, моля да бъда извинен. Нападам масата за блекджек.

Проправих си път през бара към масата, където момичетата вече бяха подредили чиповете си и им раздаваха картите. Намерих свободно място до Клоуи. Сара седеше през едно място от мен. Намигнах ѝ.

— Здравей, Макс — каза и се усмихна.

— Здравей, Цвете — кимнах вежливо, извадих няколко чипа от джоба си и помолих крупието да ми ги развали на по-дребни и да ме включи в играта.

— Възнамерявам да спечеля малко пари — каза Клоуи, сякаш да информира цялата маса.

— Искан ми се да видя как го правиш — казах тихо и веднага се намръщих, когато видях първата си карта. Беше петица купа.

— Както и аз — каза Бенет и се настани на последния свободен стол до Сара и точно срещу Клоуи. Между мен и Сара седеше слаб мъж с шапка, която навяваше асоциации за петрол, много пари и Далас. Освен това имаше изключително интересен мустак. Естествено с резултат двайсет и пет загубих, но имах време да го заговоря.

— Имаш страхотен мустак. Абсолютно уникален.

И той загуби с двайсет и две, бутна бомбето си назад и ме огледа.

Дилърът обяви, че Сара има асо и вале пики. Казиното имаше обърнато вале на масата, но втората карта беше поп. Клоуи спечели. Дилърът изплати печалбата ѝ и обра картите по масата.

— Казах ти! — изчурулика Клоуи, заподскача на стола си и прати въздушна целувка на Бенет. — Тази нощ имам късмет.

Той ѝ отговори с леко повдигане на веждата.

Погледнах към бара. Уил си пиеше питието и ровеше в телефона си. Вдигна очи и ме погледна с онзи поглед, който може да означава

само едно „Да ти го натреса“. Започнах да му обяснявам с ръце, че се връщам при него след минутка.

Проблемът е, че блекджек се оказа изключително забавна игра. Клоуи печелеше ръка след ръка и макар че Бенет и аз губехме на всяко раздаване, нямаше значение. Дилърът беше дружелюбен, смехът на Сара — заразителен, а Мустакът започна да пуска страхотни лафове след всяка загубена ръка и между раздаванията разказваше жестоки вицове.

— Един лекар влиза в стаята — започна той, приглади мустак и намигна на Клоуи. — Поздравява пациента, който лежи готов за преглед и взема картоната му да напише нещо. — Дилърът раздаде картите и всички погледнахме да видим първата си обърната карта. — В този момент осъзнава, че държи термометър и казва „Странно, в чий ли задник съм напъхал химикала си“.

Сара, която винаги е имала чувство за мръснишки хумор, буквално се срина от смях и опря чело в ръба на масата. Изглеждаше дяволски красива. Лицето ѝ беше леко зачервено от алкохола, но изглеждаше божествена, неземна. Когато погледна нагоре и улови погледа ми, усмивката ѝ замръзна, сякаш нещо горещо се изля във вените ѝ, погледът ѝ се насочи върху устата ми. Решението ми да се върна и да я намеря в залата беше най-доброто за цялата нощ. И сега като се замислих, май беше единственото добро решение от началото на този уикенд.

— Вие двамата ще се чукате ли, или ще играете карти? — попита Клоуи, след като каза, че запазва деветката си. Казиното загуби с шестица и деветка.

— Затваряй си устата, проклета жено — изсъсках закачливо.

— Млад мъж влиза в бар — започна да разправя Мустака, докато дилърът събираше картите от масата. Мамка му, този мъж беше най-добрата възможна компания за карти. Дилърът започна да бърка картите. — Поръчва си десет шота уиски. Барманът казва „Проклети хлапетии!“, но му нарежда десет шота на бара.

Мустака ми харесваше заради мустака разбира се, но също и защото изглеждаше като човек, който прекарва рождените си дни сам. Имаше нещо в изражението му, нещо като сплав между спокойствие и отчаяние. Гледах го и се дивях на финеса, с който разказваш виц след виц, и то на напълно непознати и доста подпийнали хора. Нямах нищо

против дори когато гледаше към Сара като надрусан и ѝ се усмихваше през минута. Можех ли да виня човека? Аз самият нямах избор пред нея. Можех само да се оставя да ме завлече в пропастта на любовта, защото Сара беше като гравитацията — не можеш да направиш нищо, освен да ѝ се предадеш.

— И така, стоят си десетте шота на бара, момчето ги обръща един след друг без да мигне, барманът го гледа почти с адмирация и накрая го пита: „Впечатлен съм. Какво празнуваш?“.

Сара вече се смееше, а аз я гледах с възхищение. Никога нямаше да спре да ме учудва. Беше като възел от мистерии, който никога нямаше да успее да разплета. А сега с нетърпение очакваше края на мръсния виц от устата, или да кажем по-точно изпод мустака на напълно непознат човек. И то в казино във Вегас. Мустака се засмя, поклати глава и продължи:

— „Първата ми свирка“, казва момчето. Барманът го гледа с почуда и казва: „В такъв случай имаш още един от мен. Честито“.

Мустака спря да говори и погледна към Сара с очакване. Сара вдигна ръце нагоре като след грандиозна победа и изкрещя:

— Момчето клати тъжно глава и казва: „Не, благодаря, пич. Ако десет шота не могат да ми отмият кофтия вкус, едва ли ще стане с още един!“.

Хората около нас избухнаха в гръмотевичен смях и едва тогава разбрах, че край нас се е събрала голяма тълпа. Клоуи печелеше ръка след ръка, Мустака беше абсолютно гениален и в почти два сутринта бяхме на масата, на която се случваха истинските забавления. Масата за игра на карти се превърна в маса за пиене и мръсни вицове. Победоносните викове на Клоуи бяха прекъсвани през няколко минути от истеричния смях на Сара.

Изведнъж усетих силен пристъп на вина и се обърнах да потърся Уил. Май беше доста отдавна, когато му казах, че няма да се бавя, но бях загубил представа за времето.

Нямаше го.

Извадих телефона от джоба си, погледнах с известна тъга последните два останали в джоба ми чипа от двайсет и пет долара и му пуснах съобщение.

Готови сме. Къде си?

Той отговори едва след няколко минути.

Ще се видим в „Кристалния бар“. Един пич ми прави свирка.

— Задник — промърморих точно когато Мустака започна да разправя нов виц, но изведнъж всички на масата замлъкнаха. Усетих как една твърда ръка стиска рамото ми.

— Господин Стела?

Обърнах се. Мъжът беше облечен в тъмен костюм и ме гледаше с крайно сериозно изражение.

— Да, приятелю?

— Налага се вие и господин Райън да ме придружите, моля.

Без да задаваме никакви въпроси, двамата станахме, спогледахме се с недоумение и тръгнахме след мъжа. Обърнах се и погледнах Сара окуражително и се опитах да ѝ кажа само с устни, че всичко е наред. В крайна сметка, какво толкова бяхме направили?

* * *

Мъжът ни поведе през служебния вход по дълъг, празен коридор и през една врата, на която нямаше никаква табелка. В стаята имаше само една метална маса, която по нищо не приличаше на онази, на която бях започнал вечерта си, и три метални сгъваеми стола. После се обърна да излиза.

— Какво става? — попита Бенет. — Последвахме ви дотук само от любезност. И от вас се очаква поне да ни обясните защо ни накарахте да напуснем масата.

— Чакайте Чука — каза мъжът и кимна към третия засега празен стол.

* * *

Облегнах се на стола, но Бенет не искаше да сяда. Крачеше нервно напред-назад няколко минути, след малко въздъхна дълбоко, и седна. Извади телефона от джоба си и започна да пише съобщение. Предполагам на Клоуи.

— Баси лайната — изръмжа.

Точно отворях уста да се съглася, когато по коридора се чуха стъпки. Идваха право към нашата врата. Бяха двама. Яки мъже в черни костюми, остригани почти до кожа, с една дума горили. Не бяха повисоки от мен, но така като ги гледах, бяха участвали в повече сбивания и тренировки по пребиване на човек — факт, който не беше съвсем за подценяване.

Гледаха ни няколко минути — тежки, тихи и безкрайни минути. И ни преценяваха. Усетих как по челото ми избива пот. Питам се дали това не са собствениците на лимузината, която откраднах... не, взех назаем за краткото пътешествие до Сара. Или бяха охрана или шофьори, обучени за охранители. Или може би бяха ченгета под прикритие и бяха разбрали, че сме наели проститутка... независимо от пола. А дали изобщо платихме на човека? Възможно ли беше да са я проследили до нас? Или... мамка му... хванали са ни със Сара как си играем в оная зала и сега са тук да ни заковат за непристойно поведение на публични места. Започнах да прелиствам наум списъка от хора, на които трябваше да се обадя, ако бяха решили да ме заковат за последното: адвокат, Сара, майка ми, истеричните ми сестри. И после си представих всички вестници и снимките с текста под тях за мъже и жени, хванати да се чукат в колите си, по разни мостове, в дворовете на училищата. Ето защо аз и Сара се придържахме само към клубовете на Джони. Нашият фетиш беше много по-изискан от тези простотии.

Погледнах към Бенет, който седеше на стола си съвсем спокоен, както на заседание на борда на директорите, оглавявано от самия него, с една ръка в джоба и другата на бедрото му. Гледаше право напред в двете маймуни.

— Добър вечер, господа — обадох се накрая, защото все някой трябваше да започне веселбата. Господата бяха горили, биячи, масивни плиткоумници, които черпеха вдъхновението си от комиксите и от филмите на Тарантино. Беше толкова лесно да се позабавляваме с тях. Поне малко. Първо проговори по-ниският. И като казвам по-ниският, с това казвам само, че беше по-нисък от другия. В никакъв случай не можеше да се каже, че беше ниско момче. Гласът му беше плътен и дълбок. Като на петгодишно момиченце.

— Аз съм Чука, а това е Ким.

Бенет Райън беше достатъчно пиан, за да каже:

— Признавам си, дълбоко оценявам иронията.

Мъжът, който се представи като Чука, го изгледа продължително и накрая попита:

— Знаете ли защо накарахме Лирой да ви доведе тук?

— Хм... не — казах аз, но Бенет имаше алтернативен отговор.

— Определено не е, защото сме разорили казиното.

И едва сега за първи път ми светна, че най-логичната причина да сме тук е свързана само и единствено с играта на масата и с факта, че Клоуи печелеше ръка след ръка. Едва ли имаше нещо общо с непристойно поведение на обществени места. Това, от друга страна, означаваше само едно — вместо да ни запишат имената и да ни пуснат, сега щяха да ни чупят пръстите един по един. Евнух на име Чук и наемен убиец, който се казваше Ким. Велико.

Чука се изхили и каза:

— Имате ли представа колко задници като вас са седели на тази маса? Домъкват се за уикенда със сифилистичните си приятели и с наръчник за начинаещи „Как да броим карти“ и се опитват да измамят казиното, за да се върнат после при грозните си дебелогъзи приятелки и да се опитат да ги впечатлят с петстотинте долара, които са спечелили?

Бенет се покашля и каза:

— Приличаме ли на мъже, които биха се развълнували от перспективата да спечелят петстотин долара? Това сериозно ли?

Ким, който беше доста по-дебел и не ме притесняваше така, както Чука може би заради рубинените обеци на ушите му, се наведе напред и удари по масата с юмруци. Честно, цялата стая се разтресе, стени и столове трепереха. Бенет не помръдна, не мигна, лицето му беше като камък, но аз... аз буквално подскочих, защото реших, че металната маса ще падне върху краката ни.

— Какво си мислиш бе, гъз? Това да не е шибаната къща на майка ти? — каза Ким и гласът му никак не беше като на петгодишно момиченце. — Да не си мислите, че играете на „Да хванем златната рибка“ на някаква шибана маса с мушама?

Бенет седеше, без да мръдне, лицето му не издаваше грам емоция. Ким се обърна към мен и повдигна вежди, сякаш от мен се очакваше да отговоря от името на двама ни.

— Не — казах и пуснах в ход най-чаровната си усмивка. — Ако бяхме в къщата на мама, щеше да ни предложи пържени картофки и бира.

Без да обръща внимание на мъдростите ми, Чука направи крачка напред.

— Какво според вас прави казиното, тоест нашата къща, когато спипаме някой да брои карти?

— Пич, не бих могъл да се науча да броя карти дори и ако самият Рейнман ми беше учител. Тези неща не ги разбирам.

— Мислиш се за забавен или к'во?

Облегнах се и въздъхнах изморено. Това беше пълен ташак.

— Не, мисля, че нищо не разбирам и няма никаква логика. Загубих всичките си чипове, което значи, че дори и да можехме да броим карти, което не е така, но ако приемем, че е така, значи никак не сме добри, нали? И изобщо не мога да разбера защо сме тук. Никаква идея.

— И най-добрите си позволяват да загубят от време на време. Защо си мислиш, че винаги можеш да печелиш с тези номера?

Въздъхнах, сложих лакти на коленете си и се наведох към тях. С тези риторични въпроси диалогът не вървеше на никъде.

— Искаш ли да ти кажа една тайна?

Чука ме погледна изненадано, изправи се и каза:

— Давай.

— Никога през целия си живот не съм играл блекджек. До тази вечер. А този тук? — Погледнах към Бенет. — Той преговаря за цените на напитките, когато седнем на маса в ресторант и те са безплатни. Той не залага, той печели, без да се налага да играе в казино.

Ким изсумтя и каза:

— И ето ви и двамката, и сте стъпили на по седемнайсет, двойно след делене.

Бенет се наведе напред откровено заинтригуван.

— Това английски ли беше?

За първи път откакто влязоха, видях как устната на Ким затрепери, като да се разсмее. Или пък бърках — да изръмжи. Не бях съвсем сигурен.

— Имате право на избор — каза Чука. — Първият — да ви строшим пръстчетата, а вторият — да ви смачкаме мутрите.

Не можех да не изпитам дълбоко задоволство и гордост, че съвсем правилно бях предвидил наказанието, но нещо в цялата работа ми понамирисваше. Макар че не бях играл комар в Лас Вегас, това не означаваше, че сега излизах от пещерната ера. Трошене на пръсти и размазване на лица ми се струваше малко извън нормалното за двама души, заподозрени в броење на карти.

— Дай да видим ръчичките — каза Ким и потропа по масата.

— Дори не си го помисляй — каза Бенет и започна да се смее с глас.

— Ще започна с кутрето — каза Чука и устните му потрепераха.
— И без това на кой му трябва кутре?

— Майната ти — изръмжах. Почвах да губя ориентация, търпение и усещах как възмущението ми се надига в гърдите със заплашителна скорост. — Майната му на акцента. Аз съм американски гражданин, задник такъв. Ако ще чупите пръсти и глави, искам ченге и адвокат. Веднага.

Вратата се отвори и оня шибаняк Уил влезе в стаята и започна бавно да пляска с ръце.

Имах чувството, че някой изля ледена вода във вените ми.

— Баси чикиджията — въздъгнах.

— Страхотно изпълнение! — обърна се Уил към Чука и Ким. Бавно отпуснах глава в дланите. Трябваше да се сетя! — Беше ядосан, но много убедителен — продължи Уил вече към мен. — Можеше да удариш с юмрук по масата за по-драматичен ефект, но онази част дете си бил американски гражданин много ми хареса. Разчувства ме. Сгръ сърцето ми — каза и потупа гърдите си. Гледаше ме с меки, топли, благодарни очи. Чука и Ким направиха крачка назад и не спираха да се смеят.

Бенет се изправи и тръгна към Уил. В първия момент си помислих, че ще го удари или ще го изрита в топките. Но той само се усмихна. Погледна Уил в очите, потупа го по рамото и тръгна към вратата.

— Страхотен номер — каза и изчезна по коридора.

Чука и Ким се приближиха към мен, протегнаха ръце и се усмихнаха от сърце.

— Извинявай, пич — каза Чука и се засмя. — Господин Френч каза някои доста убедителни добри думи за Уил и за нас беше

удоволствие да изпълним молбата му, а и беше кеф да се позабавляваме с вас.

— Това ми се стори най-лесният начин да ви издърпам от момичетата — каза Уил.

— Е, докато ние седяхме тук, за да ви забавляваме, Клоуи вероятно е докарала казиното до фалит.

— Да, добри пари изкара — съгласи се Уил. — Поне няколко хилядарки.

— Хайде — каза Ким и ме потупа по рамото. — Отивай да поркаш.

— Едно знам. — Поех протегнатата му ръка. — Никога повече няма да пипам карти.

* * *

— *Аз съм американски гражданин!* — извика Уил и падна на дивана в истеричен смях.

Казваше го поне за десети път през последните петнайсет минути.

— Значи си платил на онези двамата да ни изплашат? Хиляда долара? Оправда ли се инвестицията? — попитах.

— Е, няма да споря, че не успях да ви сплеща — призна Уил. — Но патриотичният ти изблик и този искрен вик „Аз съм американски гражданин“ ще топли сърцето ми до края на дните ми на този свят.

— Да, наистина беше жестоко. Право в десетката — съгласи се Бенет.

Седяхме около ниска кръгла маса в луксозния бар „Беладжио“, тоест почти бяхме налягали по меките велурени дивани и обръцахме може ми милионния за вечерта коктейл. Алкохолът някак много бързо започна да ме дави. До този момент не бях почувствал влиянието му, поради динамиката на нощта, но сега адреналинът полека ме отпускате. Знаех, че момичетата са си в леглата и че нищо не може да им се случи и това допълнително ме отпусна. Усещах ръцете и краката си натежали от алкохола и многото събития тази нощ.

Барът беше спокоен и тих. Беше вече след два и повечето народ играеше в казината или се бяха изсипали в по-дивите места и се бяха

отдали на ексцентрични забавления. С угълчето на окото си забелязах как един мъж се приближава към масата ни. Хубаво сако, пиърсинг на ухото. Сервитьорките се разбягаха да работят нещо и притеснено го поздравиха. Очевидно беше някой местен големец, и понеже Уил беше на масата с нас, няхах основание да мисля, че ни е скрил втори номер.

— Господа — каза мъжът и застана пред масата ни. — Вие трябва да сте Бенет, Макс и Уил. — Кимнахме и си разменихме някакви вели любезности. — Господин Райън, брат ви реши да се присъедини към масата с големите залози — каза той. Ето къде е бил Хенри през цялото време. — Но батерията на телефона му свърши и помоли да дойда да видя как сте. Казвам се Майкъл Джей Ястреба и съм заместник-завеждащ отдела за връзки с клиентите в „Беладжио“.

Погледнах към приятелите си да видя какво мислят по въпроса. И като си помислиш, че за някои хора този човек беше просто Майк Ястреба. Уил затвори очи за секунда, преглътна тежко, и пак отвори очи. Виждах, че едва се сдържа да не гръмне. Бенет кимна и ухапа горната си устна, за да потисне смеха си.

— Исках да се уверя, че прекарвате добре и няма никакви проблеми — продължи господин Ястреба и ни изгледа един по един.

— Няма никакви проблеми, всичко е страхотно — казах, но не можех да откъсна очи от Бенет. Не го бях виждал такъв от едно десетилетие. Горната му устна трепереше и той сложи пръст, за я прикрие. Очите му се насълзиха. И най-накрая просто се предаде. Погледна ме и тотално изригна. Ръцете му покриваха лицето, цялото му тяло се тресеше от смях, предостатъчно пиан, преуморен, беше му дошло до гуша като на всички нас от напрежението и цялата лудост на тази вечер. И сега за капак на всичко Майк Ястреба бе застанал пред масата ни да ни пита дали сме добре! Кой не би превъртял. Уил рязко почервеня, покри лице с длани и накрая каза с прегракнал глас:

— Съжалявам, господин Ястреб. Не сме искали да прозвучим грубо или невъзпитано. Просто всичко дойде малко в повече.

Погледнах човека и му се усмигнах.

— Много благодарим, че минахте да ни видите. Предайте на Хенри, че сме добре.

Господин Майк Ястреба не беше висок мъж, изобщо не изглеждаше като повечето изпълнителни директори на казина във Вегас, нищо общи с имиджа им във филмите. Човекът си беше среден

на ръст, с обло дружелюбно лице и разбиращи очи. Той се засмя, поклати глава, пожела ни приятно изкарване и си тръгна.

— Искам да бъде отбелязано, че само аз не се подрисках от смях. Аз съм най-железният пич на тази маса — казах.

— Майк Ястреба! — Бенет буквално изкрещя в лицето ми и отпусна ръце. Очите му бяха червени от смях, сълзи се стичаха по бузите му. — Как да не се подрискаш от смях с това име? Това е като среща с някой шибан еднорог.

Уил се засмя, облегна се на дивана, въздъхна и каза:

— Това май беше най-якото тая вечер.

— Рано е да се каже — обади се Бенет. Беше започнал да заваля думите, но съвсем нормално, в рамките на приемливото. Погледна към Уил и попита: — Искаш ли още едно?

— Не, прекалено е късно да ме напивате и да ми погаждате гадни номера или да се възползвате от задника ми.

— Garçon! — извиках ухилен. — Донеси цялата бутилка с уиски за красивото момче тук.

— Казах ти, Макс, няма да пия. Прекалено е късно да се преструваш колко ме обичаш.

Сервитьорът плъзна чашата пред него и нареди бутилката скоч до нея. Уил изгледа бутилката, после мен и каза категорично:

— Не.

* * *

— Работа е там — изфъфли Уил и метна отпуснатата си ръка през рамото ми. — Работата е там, че жените са измамни. Знаят разни трикове. — Не спираше да размахва пръст пред лицето ми. — Колко жени си срещал, с които можеш да седиш ей така и да си лафишшш. — Той разтегна това „ш“ около минута, и после политна напред да вземе чашата си, която странно защо се изплъзваше от пръстите му.

— Само една — признах. — Но когато Сара е с нас е някак различно. Не псувам толкова много. — Потърках лицето си и помислих. — Е, поне се опитвам.

— Когато се опитваш да не псуваш, е като да се опитваш да не... правиш... нещо... Гладен съм. — После погледна часовника си, а аз

часовника на телефона си. Беше почти четири и половина. — Уморен съм. Да се видим на закуска в десет и да започнем това ергенско парти, както си му е реда. От утре.

Тримата станахме, платихме сметката и тръгнахме към ескалаторите. Всички бъркахме като идиоти да търсим ключовете от стаите си, за да ги покажем на охраната. После мълчаливо изчакахме да ни отворят вратата към хотелската част. Бях блажено пиян и готов за ранна среща с моето момиче, което ме чакаше горе. Нямах търпение да видя какво ще се случи утре.

СЕДЕМ БЕНЕТ РАЙЪН

В асансьора гласът на Уил наруши тишината.

— Трябва ли да се притесняваме за Хенри на онази маса с големите залози?

Бръкнах в джоба си и извадих кредитната карта на брат ми — единствената, с която Мина му позволи да излезе от тях. И я беше дала на мен. — Нямам идея какво играе, но или ще продължава да печели, или ще му свършат парите, а единствената карта в портфейла му е тази, с която може да си отвори вратата на хотелската стая.

— Страхотно — промърмори сънливо Макс и се облегна на стената на асансьора. — Майчице, смазан съм.

Уил въздъхна и се загледа в дисплея, където се сменяха цифрите на етажите.

— За двама пълни задници като вас, всъщност успяхте да направите доста яка вечер.

— Нуди клуб, язва, бягане по спешност до аптеката, страхотна вечеря, кражба на кола, проститутка травестит, Клоуи печели няколко хилядарки, и за малко един евнух и пич на име Ким да ни счупят пръстите — каза Макс и изпъчи гордо гърди. — Не беше никак зле, нали?

Уил се обърна към него и го изгледа буквално шокиран.

— Как можа? Как можа да забравиш Майк Ястреба? Все още считам, че Майк Ястреба просто стои няколко стъпала по класа и финес, особено в сравнение с вас двамата — каза той и хлъцна. — Бих казал, че жените ви плющят яко с камшика, но няма да го кажа. Защото е далеч по-зле.

Гледах как усмивката на Макс леко преминава от задоволство към злорадо очакване.

— Уил, скъпи мой, любими мой — Макс сложи тежката си ръка на бузата му и започна да цъка с език. — Не знаеш с какво нетърпение очаквам да се появи онова момиче, което ще те удари през кокалчетата

на краката и ще паднеш на задника си. Мислиш си, че всичко в живота ти е организирано, мислиш си, че си щастлив с онзи малък апартамент, с твоите триатлони и график за чуване. Но когато това момиче се появи, ще ти кажа „Аз нали ти казвах“ и няма да проявя грам съчувствие към теб, когато се превърнеш в кръвясало лайно. — После леко го потупа по бузата, засмя се и тръгна по коридора. — Мамка му, нямам търпение да се случи.

Уил го гледаше как се отдалечава с тежка, олюляваща се походка и се обърна към мен в очакване аз да продължа лекцията.

— Не, нямам какво друго да кажа. Когато намериш това момиче, разбира се, ние ще се радваме за теб, но най-вече ще се радваме на възможността да те храним с лайна всеки ден, до края на света.

— Ето защо сте ми приятели — каза и ме удари в гърдите, след което се обърна и тръгна в обратната посока.

Извиках му лека нощ и влязох в стаята си. Искаше ми се да знам къде е отседнала Клоуи. Колкото и да бях изморен и полупиян, ако знаех къде е, бих хукнал по стълбите, бих чакал за такси и бих отишъл при нея, независимо къде е.

* * *

Спрях пред гардероба да закача сакото си и застинах. От една дървена закачалка висеше бельото, което Клоуи бе облякла в клуба. На слабата светлина, която идваше от прозореца на спалнята, камъчета светеха в зелено и бяло. Влязох в стаята да се уверя, че пулсът ми не подскача като обезумял напразно и че подозренията ми са верни.

Тя беше там, в леглото ми. И ме чакаше. Нямах съмнение, че тялото, увито в планина от завивки и възглавници в средата на огромния матрак, беше Клоуи.

Съблякох се и пуснах всички дрехи на пода, качих се при нея, но не исках да я докосвам. Все още не. Исках само да я гледам. Пръснатите ѝ рошави тъмни къдрици се открояваха върху бялото спално бельо. Очите ѝ бяха затворени, но клепачите ѝ леко помръдваха в съня ѝ. Устните ѝ бяха толкова меки, сочни, червени. Чакаха да бъдат целунати. Всичко под брадичката ѝ беше скрито под масив от одеяла.

Докато я гледах как спи и виждах стабилния, спокоен пулс на вената на врата ѝ, изведнъж се почувствах като хищник. Нищо не се бе променило за последните две години. Беше точно като онази нощ, когато останахме за първи път в хотелската стая в Сан Диего.

Повдигнах леко завивките. Видях, че бе облякла само моята риза. Под нея беше гола. Това беше един от най-нежните и най-любимите ми моменти с Клоуи. Краката и ръцете ѝ бяха отпуснати, звуците ѝ гърлени и по-несвързани и освободени.

Мушнах се леко под завивките едва когато ме усети, че съм в леглото при нея. Беше се изкъпала и не миришеше на онзи непознат парфюм, не миришеше на чужда жена, а на нейния сапун с аромат на цитрус и пролет. Целунах извивката на гърдите ѝ през ризата и прокарах език от пъпчето към таза ѝ. Търсеците ѝ пръсти се заровиха в косата ми, другата ѝ ръка се вдигна към лицето ми и връхчетата на пръстите ѝ опипаха линията на устните ми.

— Помислих, че сънувам — прошепна и бавно започна да изплува от съня.

— Не сънуваш.

Ръцете ѝ нетърпеливо се върнаха в косата ми, бедрата ѝ се разтвориха, защото знаеше, че сега, когато съм вече тук, ще ѝ дам това, което обичаше може би най-много на света. Преместих се надолу и легнах между краката ѝ. Беше гореща, готова. Подухах леко и прокарах хладна струя въздух между краката ѝ. Тялото ѝ се изопна и опъна като дъга над леглото. Чувах накъсаните звуци на удоволствието ѝ. Обичах да танцуваме така: да целувам бедрата ѝ, да издишвам съвсем близо до кожата ѝ.

В стаята беше хладно, но кожата ѝ вече лъщеше от пот. Пръстът ми проби влажната топлина на влагалището ѝ. Моята Клоуи извика и във вика ѝ усетих облекчение и потребност. От мен.

Не ме накара да бързам, защото знаеше, че ако започне да ме пришпорва, щях да го направя много бавно. Беше в стаята ми, в леглото ми, почти моя съпруга и нямах никакво намерение да бързам, след като цял ден бях копнял за този миг. Нямаше за къде да бързаме сутринта... която почти настъпваше. Единственото, което ми предстоеше, беше да остана в леглото. С нея.

Оставих я да се наслади на пръстите ми, на дъха ми върху кожата ѝ, на целувките ми по корема ѝ. *Господи колко беше красива!* Ръцете ѝ

бяха изпънати нагоре и сляпо търсеше за какво да се хване. Бедрата ѝ се мърдаха нетърпеливо пред очите ми, търсеха ме, и накрая не можех повече да издържа на изкушението, на сладостта, на топлината. Целунах я само веднъж, много нежно, затворих очи, за да почувствам интензивността на допира с нея.

Исках повече. Както винаги исках да мога едновременно да я вкувам и чукам и в секундата, в която върхът на езика ми докосна малкото възвишение на клитора ѝ... до там бях. Засмуках я с отворена уста, исках да я погълна. Тя извика и зарови пръсти в косата ми, бедрата ѝ трепереха, движеха се в ритъм с мен, посрещаха ме. Перфектен ритъм. Без усилие. Беше сладка и мокра. Краката ѝ се вдигнаха на раменете ми, плъзнаха се по гърба ми, и се затвориха около мен, докато единствените звуци, които можех да чувам, бяха приглушените ѝ викове и шумът на чаршафите, когато се изтласкваше напред към мен.

Тялото ѝ сякаш не знаеше какво по-напред да вземе от мен — езика ми или натиска на устните ми, затова аз взех решението вместо нея. Озверял и гладен след цяла нощ потаен секс из клубове и тоалетни, я покрих с устата си и засмуках. Движенията ми ѝ казваха: *Ето такава те обичам, нежна и дива. Изгубен съм в теб, изгубен съм без теб.*

Познавах тялото ѝ толкова добре. Всяка гънка, всяка вдлъбнатина, аромата ѝ, когато беше сънлива, аромата ѝ, когато беше готова и подивяла. И макар че го бях замислил само като начин да я раздразня, тя ме изпревари. Свърши толкова неочаквано бързо. Краката ѝ се отпуснаха настрани, гръбнакът ѝ се изви, виковете ѝ кънтяха. И после бедрата ѝ спряха да треперят и тя се надигна, облегна се на лакът и ме погледна. Целунах пъпа ѝ, после голите ѝ пълни, тежки гърди.

— Здравейте красавици.

— Добре ли прекара тази вечер? — попита тя. Гласът ѝ все още бе натежал от съня и удоволствието.

— Определено беше много интересно.

Зъбите ми леко минаха по извивката на гърдата ѝ и захапах зърното ѝ.

— Бенет?

Усетих несигурност в гласа ѝ и веднага спрях нежната си атака и вдигнах глава да я погледна.

— Ммм?

— Наистина ли няма проблем, че направихме това? Че се намъкнах на ергенското ти парти? Искам да кажа... аз те откъснах от приятелите ти. Цялата нощ.

— А ти мислиш ли, че бях изненадан, когато реши да вземеш нещата в свои ръце в клуба?

Тя затвори очи и се усмихна, но усмивката ѝ беше съвсем мъничка.

— Да не си изненадан е едно, а да провалиш цяла планирана вечер, което направих аз, е съвсем друго.

Издърпах ризата нагоре по ръцете ѝ, увих я около китките ѝ я вързах.

— С момчетата можем да празнуваме, имаме цял уикенд. Не е проблем, че го направи. — Наведох се и засмуках шията ѝ. — Всъщност, ако някога спреш с глупостите и дивотиите, които знам, че правиш, защото ме обичаш, това може леко да ме поразтърси.

— Леко? — усетих усмивката в гласа ѝ.

Погледнах лицето ѝ. Косата ѝ бе пръсната като ветрило по възглавницата, очите ѝ бяха натежали от желание и удовлетворение в равни количества.

Имах чувството, че някой ме дърпаше назад във времето. Как се стигна до тук? Тази жена под мен беше същата жена, която бях презирал месеци наред, жената, която бях чукал с такова отчаяно желание и омраза, а тогава дори не разбирах кое е по-силното. Сега беше в моята стая, в моето легло, на ергенското ми парти, пръстенът на баба грееше на пръста ѝ, ръцете ѝ бяха завързани с любимата ми риза, същата, която тя си присвои преди месеци.

Клоуи наклони глава и ме накара да я погледна в очите.

— Къде си?

Затворих очи и преглътнах.

— Тук съм, просто си спомнях.

Тя ме гледаше и чакаше да ѝ кажа. Очите ѝ ме изучаваха.

— Спомних си всичко и...

— И?

— Спомних си как започнахме и какво беше преди. Опитах се да си спомня последната жена, с която спях преди теб... Май не съм ти казвал за онази нощ.

— Този разговор започна някак романтично, а сега какво стана? — засмя се, размърда се под мен и потърка хлъзгавата си кожа в пениса ми.

— Просто ме изслушай — казах и я целунах. — Трябваше да изляза с това момиче за набирането на средства за „Милениум Органикс“. И ти беше там...

— Спомням си — прошепна.

— И беше облечена в онази рокля. — Въздъгнах. — Мамка му? Мамка му! Онази рокля. Беше...

— Червена.

— Да, но не просто червена, а като червеното на пожарните коли. Изглеждаше като самия дявол, което е съвсем удачно сравнение за ситуацията между нас тогава... но... Както и да е, Амбър ми беше гаджето за вечерта. И...

— Руса, висока с изкуствени цици? — попита. Очевидно я помнеше добре. Стана ми хубаво да разбера, че дори тогава, преди две години, при цялата омраза между нас, е обърнала толкова голямо внимание и е запомнила всяка подробност за момичето, с което бях онази нощ.

— Да, същата. И тя беше... — Въздъгнах, като си спомних тоталната ми апатия онази вечер. — Е, тя беше мило момиче. Но не беше ти. Бях тотално обсебен от теб. Но по някакъв перверзен, болен начин. Обичах да изнамирам нови и нови начини да те тормозя, само да видя как ще реагираш. Обичах да те взривявам, защото знаех, че поне докато си ми ядосана и ме мразиш, вниманието ти ще бъде фокусирано върху мен, макар и с омраза.

Тя пак се засмя и се надигна да целуне врата ми и засмука леко кожата ми.

— Психопат.

— Онази нощ — продължих — ти си вземаше напитка от бара и аз дойдох при теб и казах нещо, направих някакъв коментар, не помня какъв, но съм сигурен, че беше гадно и напълно излишно. — Затворих очи и си спомних лицето ѝ, как ме гледаше с празен поглед, без грам интерес, все едно не бях там. — После ме погледна, изсмя се и просто

си замина. Направо ме разби. Предположих, че си разбрала коментара ми много по-късно, защото те бях виждал да реагираш на просташките ми шеги с гняв, с наранено достойнство, с ярост дори, но когато видях пълното ти безразличие... мамка му, това ме довърши.

— И аз не помня какво ми каза — призна тя. — Но помня, че трябваше да положа огромни усилия да не ми личи колко ме обиди.

— Тръгнахме си много скоро след това, аз и Амбър. — Прокарах ръце по тялото на Клоуи, от гърдите до лицето. Погледнах я в очите. — И я чуках. Но беше ужасно. Защото през цялото време виждах теб. Затварях очи, за да не я гледам, но тогава виждах теб и си представях какво би направила ти. Опитвах се да си представя какви звуци издаваш, когато свършваш, какво ли би било да те докосна. И точно тогава свърших. Наложих се да захая възглавницата, за да не извикам името ти.

Тя издиша и едва сега разбрах, че е слушала със затаен дъх.

— В нейния апартамент ли бяхте, или в твоя?

Откъснах очи от линията на брадичката ѝ и пак я погледнах в очите. Какво значение имаше?

— В нейния. Защо?

— Просто ми беше любопитно — прошепна.

Гледах лицето ѝ и изучавах изражението ѝ. Знаех, че мисли нещо, че нещо не ѝ дава мира. Наведох се да я целуна и попитах:

— За какво мислиш, дяволче?

Тя ми се усмихна като хваната на местопрестъплението.

— Чудех се... в каква поза бяхте.

Лед се спусна по вените ми.

— Защо питаш? Харесва ти да си представяш мен с друга жена?

Тя веднага поклати глава и очите ѝ потъмняха. Ръцете ѝ се свиха в юмруци около възела на ризата около китките ѝ.

— Искам да чуя как си мислил за мен, само това искам да чувам. — Бях върху нея — казах предпазливо. — Това беше първият и последен път, когато правихме секс. Убеден съм, че ме мисли за пълен мухльо в леглото. Едва ли съм успял да я впечатля.

Тя се размърда и се опита да нагласи ръцете си, стиснати във възела. Гледаше ме и мислеше, мислеше, мислеше.

— Преди да правите секс, тя прави ли ти свирка? — попита, без да откъсва очи от устата ми.

— Да, малко — признах.

— А ти?

— Дали съм бил между краката ѝ? — Тя кимна. — Не, категорично.

— Беше ли с презерватив?

— Винаги съм слагал презерватив — казах и се засмях. — Винаги преди теб.

Тя се засмя и завъртя очи.

— Да. — Краката ѝ се плъзнаха около кръста ми. — Преди мен.

Трябваше само да помръдна леко таза си и щях да съм в нея. Но да си говорим така голи, да усещам близостта ѝ... беше толкова хубаво. Исках да задържа мига. Нямахме никакви тайни.

— Тя свърши ли? — попита Клоуи.

Въздъгнах и си признах.

— Не, но се престори.

Клоуи се засмя, притисна глава във възглавницата, за да ме вижда по-добре и попита.

— Сигурен ли си?

— Сто процента. Момичето се постара, дори се престара.

— Горката. Не е осъзнавала какво изпуска.

— Беше само няколко дни преди това, което се случи в залата за конференции — прошепнах и целунах ъгълчето на устата ѝ. — Вероятно вече съм бил влюбен в теб. Но сега, когато си спомням за онази нощ с Амбър, ми се струва, че съм те предал. Може би затова ти разказвам тези неща.

Чертите ѝ се изгладиха, очите ѝ се разшириха. Бяха открити и честни.

— Не, не е така, не си ми изневерил тогава.

— Не бих го направил. Не бих могъл да го направя — казах. Гласът ми беше напрегнат. Пресегнах се, развързах възела около ръцете ѝ и внимателно разтрих китките ѝ.

Тя кимна, а аз целунах шията ѝ и плъзнах език към сочните ѝ подпухнали устни. Подпухнали от това, което направих с нея по-рано.

Мамка му, вероятно я болеше навсякъде.

Въпреки това тя плъзна ръка надолу, хвана пениса ми и го прокара между краката си.

Когато ме целуна, тя тихичко каза:

— Устните ти имат вкус на... мен.

— Как ли е станало? — попитах и ухапах долната ѝ устна.

Клоуи разтвори бедрата си и се плъзна по мен. Изведнъж нежността ѝ отстъпи на глада и потребността ѝ.

— Леко, не бързай — казах, излязох бавно от нея и със стон се плъзнах обратно. — Толкова е хубаво, Кло, винаги е толкова хубаво, мамка му.

— Как разбра?

Спрях за момент и се опитах да разбера какво ме пита.

— Как разбрах, че те боли ли?

Тя кимна. Това беше любимата ѝ игра — питаше, а аз трябваше да ѝ казвам всеки малък детайл, защото така разбираше, че ѝ обръщам внимание, че забелязвам всичко, което се случва с нея. Обожаваше тази игра.

— Понеже чука пръстите ми доста бързо в началото на вечерта.

Тя затвори очи и прокара ръце по гръбнака ми.

— И не бях особено нежен с теб в банята — добавих.

— Наистина не беше — прошепна тя и ухапа рамото ми.

Започнах да се движа в нея. Ритмично и стабилно.

— И когато опрях устни в твоите, не бях изненадан, че са леко подути.

— Близо съм, по-бързо, моля те.

Молеше ме, но аз не изпълних молбата ѝ.

— Няма да е по-бързо — казах с устни до ухото ѝ. — Бавният секс ме побърква. Тогава мога да те усетя най-добре, да чуя всеки твой звук. Мога да си представям как изглеждаме под завивките, как влизам в теб, мога да си мисля колко пъти ще те докарам до оргазъм. А когато те чукам бързо, не мога да изпитам всички тези неща. Не и в банята на някое казино, дори не и тук в леглото.

Дишаше учестено, тихо ме умоляваше да я заведа до така бленуваното място. Ръцете ѝ се плъзгаха по гърба ми, около врата, по лицето. Усетих хладината от допира на годежния ѝ пръстен.

Мили боже, тази жена ще бъде моя съпруга, ще роди моите деца, ще вижда как остарявам и полудявам по нея. Последното е сигурно. И ще ми обещае да ме обича през цялото време, докато минаваме заедно през всичко това.

Повдигнах се на длани, за да види какво изпитвам. Ръцете ѝ обвиха лицето ми като шушулка и ме накара да я погледна в очите. Опитах се да успокоя дишането си. Една капка пот капна от челото ми върху гърдите ѝ. Тя облиза устните си и преглътна.

— Толкова те обичам — казах. Палецът ѝ се плъзна в устата ми, захапах го силно и тя простена. — И каквото и да се случи извън това, което... сме ние... извън нас двамата... когато сме така, както сега...

— Знам.

Гледахме се отчаяно. Това беше нашето мълчаливо съгласие, че никога няма да ни стига, че може би животът в пълното си съвършенство беше именно това: ние двамата, сами, един в друг. Но не можехме да останем само и единствено в тази реалност. Не можехме да живеем капсулирани. Може би затова Клоуи се появи на ергенското ми парти, но щеше да си тръгне след няколко часа. И може би затова не можах да стоя далеч от нея, особено когато разбрах, че е в същия град. Тя беше тук, под мен, моя. Тя винаги щеше да ми принадлежи. У дома, на работа, в леглото. И след тази мисъл оргазмът ми започна да се спуска по гръбнака с бясна скорост.

Тя беше близо, много близо до края, но за нещастие, аз бях по-близо.

— Моля те, Клоуи... не мога... не мога...

Ръцете ѝ хванаха здраво таза ми, главата ѝ се притискаше надолу във възглавницата.

— Моля те, Бен.

Тялото ми се сковава, държах се на косъм от края.

— Милс, свършвай! Сега! Моля те. Мамка му.

Рядко си позволявах да използвам този тон, защото не исках да изгубя ефекта си върху нея. Клоуи на секундата изви тялото си като арка, сви бедрата си нагоре и така влязох още по-дълбоко. Устните ѝ се разтвориха, извика силно, рязко, и се отдаде на първите конвулсии.

Никога нямаше да се наситя да я гледам, докато свършва. Зачервената ѝ кожа, потъмнелите ѝ очи, почти като на дрогирана или пияна и начинът, по който се извиваха устните ѝ, докато произнасяше името ми... това бяха нещата, които винаги, абсолютно винаги ми напомняха, че аз съм единственият мъж, който е в състояние да ѝ достави такова удоволствие.

Ръцете ѝ се отпуснаха тежко с изтощение и езикът ѝ навлажни устните ѝ.

— Мамка му — прошепна. Все още трепереше.

Облекчението ме заля, ослепях за всичко друго, освен за сладостта ѝ, за влагата ѝ, за мекотата на тялото ѝ... Гърбът ми се изпъна назад като лък и някъде в далечината чух собствения си вик и кънтежа от гласа ми в тихата стая.

Когато паднах върху нея, ехото от вика ми се стовари върху мен. Исках да зароя лице в сладката мекота на шията ѝ и да спя поне три дни. Тя се засмя и простена под тежестта ми:

— Махай се от мен, Хълк Хоган.

Претърколих се настрани, буквално се размазах на матрака до нея.

— По дяволите, Кло. Това беше...

Тя се сви на топка до мен и каза:

— Много, много добре. Ще ми трябва поне десет минути, преди да го направим пак.

Засмях се, но когато осъзнах какво ми казва, започнах да се давя и да кашлям.

— За бога, жено! Ще ми е нужно малко повече време. Гушни ме поне за малко.

Тя ме целуна по врата ѝ прошепна:

— Нямам търпение да станеш господин Бенет Милс.

Очите ми се отвориха с такава скорост, сякаш някой ми пусна ток.

— Моля?

Усетих дрезгавия ѝ плътен смях върху кожата си.

— Чу ме много добре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.